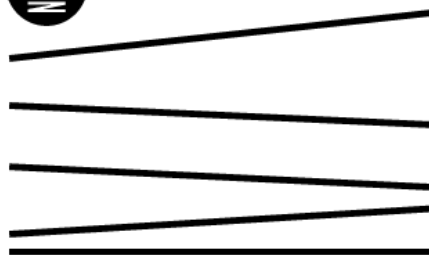

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pelletier-Volmeranges, Benoit.; af Pelletier-Volmeranges (grundet paa en virkelig Tildragelse) ; oversat ved N. T. Bruun.

Titel | Title:

De to Frimurere : Skuespil i tre Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : trykt i det Schultziske Officin, 1820

Fysiske størrelse | Physical extent:

104 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PELLETIER-
VOLMÉRANGES

DE TO FRIMURE RE

1820

56-288-8°

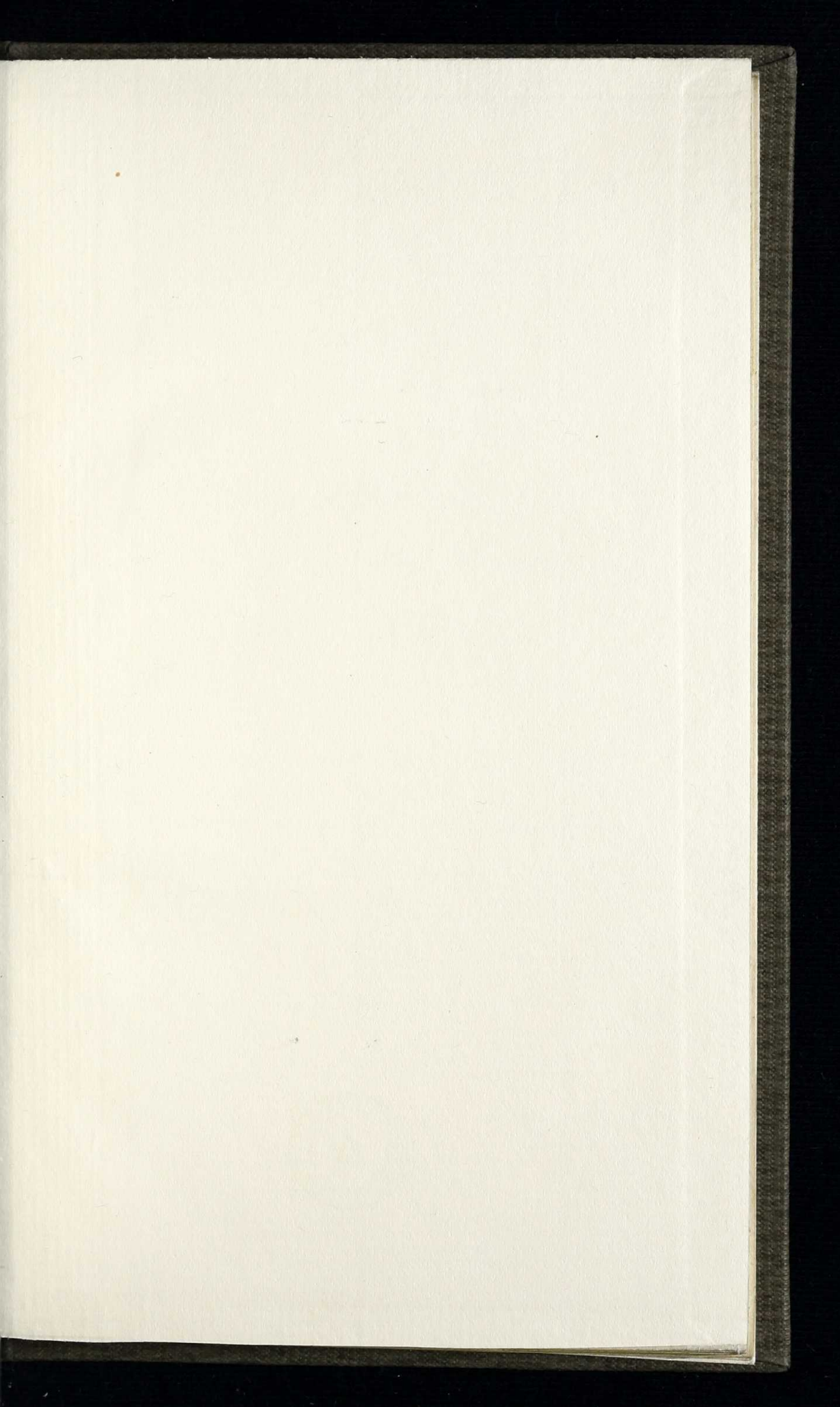
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

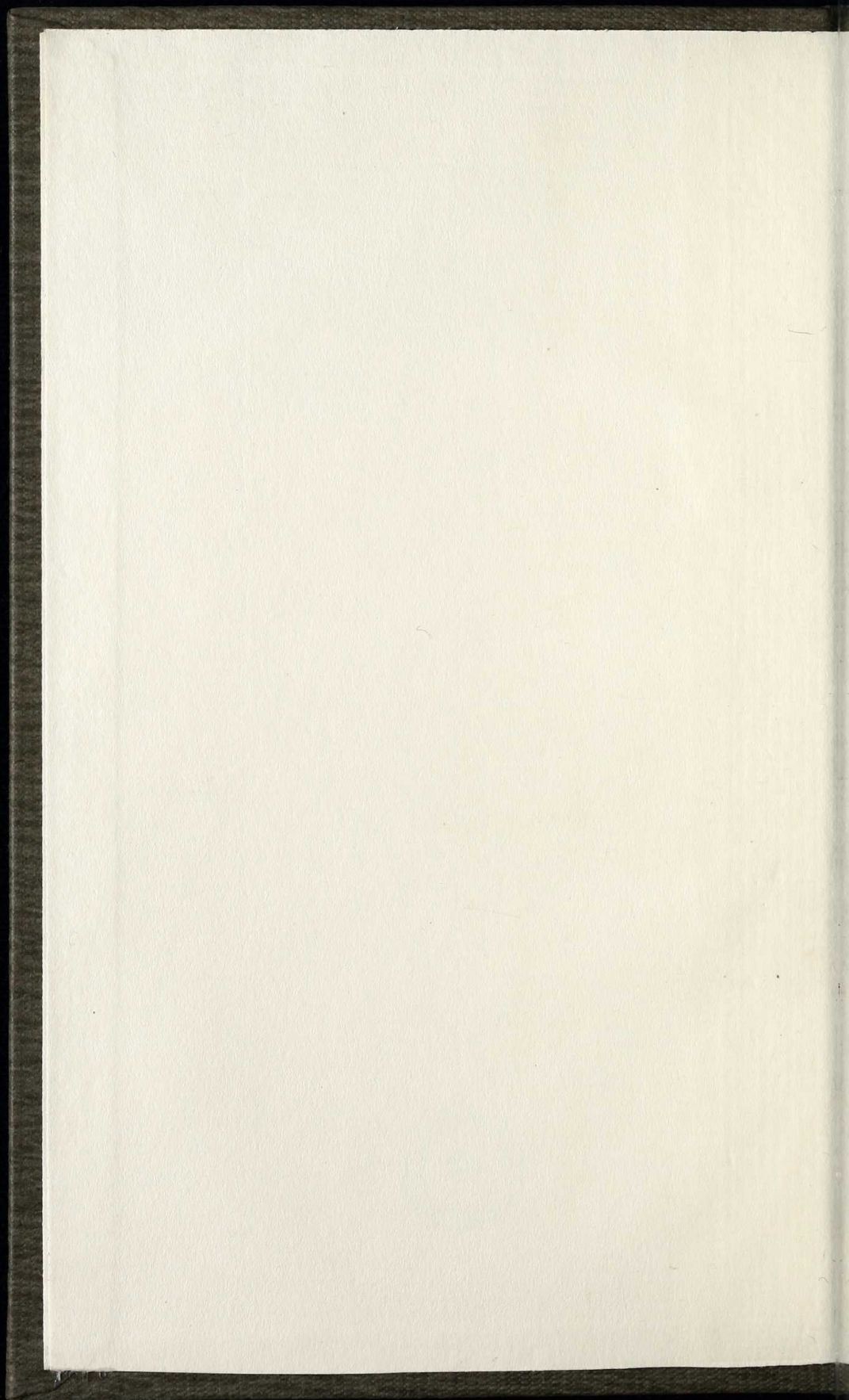

1 1 56 0 8 01897 6

+ REX

De to Frimurere.

Skuespil i tre Acter

af

Pelletier = Bolmeranges.

(Grundet paa en virkelig Tildragelse);

oversat

ved

N. L. Bruun.

At gavne sin Næste er en velanvendt Capital, og mellem os er den Fornemste Den, som skaber fleest Lykkelige.

Stykkets sidste Scene.

Kjøbenhavn.

Trykt i det Schultziske Officin.

Forlagt af Dorothea sal. Schulz.

1820.

Personerne:

Dorlange, Skibsbygger.

Madame Dorlange, hans Kone.

Augusta, deres Datter.

Blinchard, under Navn af Soncrennes, Americaner, Augustas Elsker.

Polyphemus Melchior, Gæstgiver og Kagerkarl.

Dorval, Advocat.

Dubois, Dorlanges Tiener.

En Dreng.

Handlingen foregaaer i Paris hos Madame Dorlange, der boer i femte Etage af Melchiors Huus.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

KÖBENHÄVN

Første Act.

En borgerlig Stue med en Dør paa hver Side og to Borde; paa det ene ligge Bøger og Tegninger, paa det andet staaer et Knippestriin.

Første Scene.

Mad. Dorlange (Knipser.) Augusta (tegner.)

Mad. Dorlange.

Naa, Gusta! er Din Tegning færdig?

Augusta.

Ja, kiere Moder!

Mad. Dorlange.

Seg maa dog see den! (reiser sig). Den er rigtig smuk.

Augusta.

Det er en yndig Egn i America. Den forestiller en af de Plantager, som i forrige Tider tilhørte den gode Foncrennes.

Mad. Dorlange.

Nu eier han ikke andet end Billebet af Plantagen.

(1*)

Augusta.

Desværre!

Mad. Dorlange.

Du ynker ham? Det er hans egen Skyld, og Du burde glemme ham.

Augusta.

Det kan jeg ikke. Du veed jo, kære Moder, at fra mit fjerde Aar har han været mig som i Faders Sted: min rigtige Fader var mig berøvet; Foncrennes boede i Huus med os, og elskede mig som en kærlig Broder; har jeg en Smule Talent, hvem skylder jeg det da, uden hans Omhu og Godhed? Det Venskab, som fødes i Barndommen, som befæstes ved Fornuften og luttres af Følelsen, o, Moder! kan det vel nogen-
sinde udslukkes?!

Mad. Dorlange.

Om! dette Venskab har mig forfærdelig megen Liiighed med Kierlighed.

Augusta.

Det lærde Du mig først, da jeg beskrev Dig, hvad der foregik i mit Hierte.

Mad. Dorlange.

Kunde jeg vel tage feil deraf? Men nu er Foncrennes ødelagt, kan ikke længer blive her i Frankerige, og altsaa maa Du ikke tænke paa ham.

Augusta.

Fordi han har mistet sin Formue, har han ikke mistet mit Hierte.

Mad. Dorlange.

Den sunde Fornuft vil nok bringe Dig paa bedre Tanker og saa vil Din Moders Raad fuldende Resten. Vor Bert, Hr. Melchior, er en Mand for Dig. Vel er han noget gnidsk og temmelig til Alders, men han er riig, mit Barn, og en retsskaffen Mand.

Augusta.

Min Modbydelighed for ham er ligesaa usforanderlig som mit Venstreb for Foncrennes.

Mad. Dorlange.

Vi maae nu see Tiden an. (der bankes). Kom ind!

Anden Scene.

De Forrige. Dubois.

Dubois.

Er det Mad. Dorlange, jeg har den Ære at tale med?

Mad. Dorlange.

Ja. Hvad godt, min Ven?

Dubois.

De forsærdiger Kniplinger, Madame?

Mad. Dorlange.

Ja, det har nu været mit Levebrød i samfulde 20 Aar.

Dubois.

Min Herre lader spørge, om De i en Hast kan skaffe ham et betydeligt Partie færdigt.

Mad. Dorlange.

Det troer jeg; thi nu har vi just ingen Bestillinger.

Dubois.

Somfruen hjælper Dem at arbejde?

Mad. Dorlange.

Ja; det er min Datter.

Dubois.

Bliver min Herre fornøiet med Deres Arbeid, kan De gierne tage dobbelt saameget derfor som ellers; det fortryder han slet ikke paa.

Mad. Dorlange.

Saa maa han da være meget riig?

Dubois.

Det er han, overmaade, og det er hans største Glæde at vise sig gavmild.

Mad. Dorlange.

Det er en stor Sielendhed.

Dubois.

Naar De lærer at kiende ham, vil han vist staae Dem an. Han er munter og ligefrem og bliver strax vel liidt af Alle.

Mad. Dorlange.

Det maa nok være Sandhed, thi det er usædvanligt at høre Tyende rose deres Herskaber saa varmt.

Dubois.

Det kommer af, at han omgaaes os saa godt og

mildt, at der ikke kan findes en Utafnemmelig i hans Huus.

Mad. Dorlange.

Jh, saa takker jeg Himlen for den Kunde! Jeg har paa nogen Tid kun haadt knapt Arbeid, og efter de Ulykker vi har giennemgaaet —

Augusta.

Kiere Moder, tillad mig at spørge denne Person, hvor vi skal høre noiere Basked om denne Bestilling.

Dubois.

Gjør Dem ingen Ueilighed; jeg skal besørge Alt; undtagen saa var, at min Herre muligt kommer selv, for at gjøre den fornødne Aftale.

Mad. Dorlange.

Som ham behager.

Dubois.

Saa siger jeg da, at De venter ham?

Mad. Dorlange.

Gjør det.

Dubois.

Skulde Madammen være gaaet ud imidlertid, kunde Jomfruen maaskee tage imod ham?

Mad. Dorlange.

Jeg gaaer ikke ud.

Dubois.

Jeg anbefaler mig. (gaaer.)

Tredie Scene.

Mad. Dorlange. Augusta.

Mad. Dorlange.

Det var en meget høflig Karl, og svarer hans Herre til hans Beskrivelse, saa maa det være en brav Mand. Nu faae vi Hastværk, Gusta, og Du maa lade Dine Bøger, Din Musik og Din Tegning beroe.

Augusta.

Moder veed nok, at det er kun i mine Fritimer jeg sysselsætter mig dermed.

Mad. Dorlange.

Tro heller ikke, at det er nogen Bebreidelse jeg gjør Dig. Du veed nok, at naar jeg imellemstunder skænder en Smule, er det snarere fordi Du arbejder for meget end for lidt. Du spiller Din Nattero for at studere. Veed Du hvad, Barn: jeg frygter for, at alle disse smukke Ting Foncrennes har ladet Dig lære, skal gjøre Dig tungsindig; Du er altfor stille for en ung Pige; da jeg var paa Din Alder, kunde jeg sætte Stuen paa Loftet, saa overgiven var jeg!

Augusta.

Moder havde et sorgfrit Sind.

Mad. Dorlange.

Jeg et sorgfrit Sind? jeg? efter alle de Bekymringer Din Fader har voldt mig! Vi havde kun været et Aar gifte, da han reisde fra mig, Pokker i Bøld,

over til America. Naar han selv havde villet, kunde han have levet som Blommen i et Æg, men paa det Lag! Han havde et godt Levebrød som Skibsbygger, men det forlod han — han var agtet og æret baade af Høie og Lave og kunde have blevet en riig Mand — men jo bedre Hoved og Hierte, jo flere Galskaber! Holde paa Penge var ham umuligt og hans Gæmildhed har gjort ham til en Staadder, det er jeg vis paa. Han reisde kort førend Foncrennes kom hertil. Foncrennes er Americaner; jeg tænkte, at han kunde have givet mig nogen Underretning om min forfløine Mand, men han har ikke kiendt ham. Hvor kan det Menneske være blevet af? har han skiftet Navn? har han sat Livet til? Jeg veed jo ikke det Mindste. Den slemme Mand! mig tænker han ikke paa, og lader os skiette os som vi kan bedst. Ja, de Mænd! de Mænd!

Augusta.

Kiere Moder! jeg har nu saa ofte bedet Dig, ikke at tale derom. Det gjør mig saa ondt, at høre Dig anklage min Fader.

Mad. Dorlange.

Jh, jeg anklager ham netop, fordi jeg holder af ham, det Skarn!

Augusta.

Du kan have Ret til at beklage Dig, men jeg har ingen til at dømme ham! de Feil, han kan have begaaet imod Dig, bør ikke formindske min Ærbødighed for ham.

Mad. Dorlange.

Du taler som en Engel, Barn! Kys mig en gang! — og følg Du nu bare mit Raad, lat tage Melchior, saa skal Du see, at der fattes ingenting i min Lykke.

Augusta.

Men min, kiere Moder! tænker Du da slet ikke paa den?

Mad. Dorlange.

Det er jo just for at betrygge den, at jeg vil have Dig givet med Melchior. Ero Du mig, Barn: en Kone er meget bedre faren med en sparsommelig gammel Mand, end med en ellevild Udeland. Foncrennes er en elskværdig ung Mand, det nægter jeg slet ikke. Men hvordan har han baaret sig ad? I de 14 Aar, han har været i Paris, har han tilsat 100000 Rigsdaler; alt hvad han eier er en Herregaard, som han nødes til at sælge for at betale sin Gæld, og naar den er borte, hvad har han saa tilbage? Anger og Sorg! Nei, Pige, nei! det nytter ikke at tænke paa det Siis. Om 8 Dage maa Du være Melchiors Kone.

Augusta.

Moder, Du har befalet mig at adlyde — Offret er bragt! og Foncrennes skal aldrig blive min Mand! Jeg sværger, aldrig at forlade Dig, at sørge for Din Alderdom, som Du har sørget for min Barndom; men jeg sværger ogsaa, at ingen skal nogensinde blive Eier

af min Haand! Foncennes reiser og tager mit Hierte,
 min Hoiagtelse og min evige Taknemmelighed med sig!
 Er jeg Dig tier. — vil Du bevare mit Liv, saa tving
 mig ikke til at ægte den fæle Melchior! O Moder!
 min Lydighed vilde have sorgelige Følger — den vilde
 volde Dig en evig Anger — thi tro Du mig: min
 Bryllupsdag blev ogsaa min Dødsdag!

Mad. Dorlange.

Din Dødsdag, Gusta!?

Augusta.

Saa, Moder, min Dødsdag! og Du vil jo dog
 ikke selv grave Din Datters Grav?

Mad. Dorlange.

Hvor kan Du nu nænne at sige slikt!

Augusta.

Overlæg det vel — og vælg saa imellem Fordeel
 og min Lykksalighed!

Mad. Dorlange.

Er det dog ikke forbistret, at jeg har gaaet hen
 og givet ham mit Ord! Han bliver rasende, naar han
 hører, at Du ikke vil have ham. Det Menneske
 kan gjøre mig megen Fortræd, og jeg veed ikke engang
 Udveie til at betale ham vor Huusleie! —

Augusta.

Skulde min Ulykke da afgjøre denne Giæld?

Mad. Dorlange.

Gud forbyde det! men —

Augusta.

Lad mig være fri, kære Moder! jeg har nogle
Kundskaber, Mod i Hjertet — og Melchior skal intet
tage.

Melchior (udenfor):

Der som nogen spørger om mig, saa siig: at jeg
kommer strax.

Mad. Dorlange.

Der er han. Tving Dig dog lidt, indtil vi har
faaet Penge for vort Arbeid.

Fjerde Scene.

De Forrige. Polyphemus Melchior.

Melchior.

God Morgen, god Morgen!

Mad. Dorlange.

Velkommen, Hr. Melchior!

Melchior.

De havde Fremmede?

Mad. Dorlange.

Det var en Tiener, som lod mig vide, at jeg snart
faaer noget nyt Arbeid.

Melchior.

Det var vel! Saa kan De betale mig noget paa
min tilgodehavende Huusleie.

Mad. Dorlange.

Det har jeg ogsaa i Sinde.

Melchior.

Det var en evindelig Spørgen med den Tiener!
— om Dem — om Jomfrue Gusta — om hvortænge
De havde boet her — om hvordan De levede — og om
De vare lykkelige?

Mad. Dorlange.

Hvad gaaer vor Lykke ham an?

Melchior.

Det samme svarede jeg. Men nu faaer De da
Arbeid, og kan lade Dem godt betale — og saa — ja
saa kan jeg da vente mine Penge? ikke sandt?

Mad. Dorlange.

Som jeg har sagt.

Melchior.

Det er ingen Klatskillinger; nei, nei! — See,
det var nu Pungen angaaende; nu kommer Hiertet:
De har lovet at give mig Deres Gusta til Kone, og
derved bliver det jo; en Mand er en Mand — nei, en
Mand er en Kone skulde jeg sige — nei, det var heller
ikke det — egentlig veed jeg ikke selv, hvad jeg vilde
sige!

Augusta.

Det kan man mærke!

Melchior.

Jo, nu veed jeg det! See her, vilde jeg sige,
er min Kones Fæstningsring, som jeg beder Jomfruen
ikke at forsmæde. Giem den vel og tænk paa mig!

Augusta.

Forlad mig, Hr. Melchior: det kan jeg ikke.

Mad. Dorlange.

Augusta!

Melchior.

Mama har Ret. Ikke saa knibst! Først forærer jeg Dem Ringen — og siden mig selv!

Augusta.

Jeg kan ingen af Deres Forræinger modtage.

Melchior.

Hvad for noget! Veed De vel, at Ringen er af det fineste Guld og massiv som Janden! Føl bare hvad den veier!

Augusta.

Den vilde blive mig altfor tung.

Melchior.

Og hvad siger De da til den anden Foræring: Mig selv?

Augusta.

Det Samme som til den første: Nei! —

Melchior.

Hørde De det, Mama?

Mad. Dorlange.

Augusta! er det et Svar?

Augusta.

Jeg bør jo ikke lade Hr. Melchior blive tvivlsraadig, min Moder, og dersom han har Forstand, maa han vel fatte min Mening.

Melchior.

Om jeg har Forstand? Qvarterets Rodemester!
det troer jeg! Somsfrue Augusta veed dog vel, at Hun
snart skal være Madame Rodemesterke samt Gæstgi-
verinde og Enevoldshersterinde i den forgylde Ravn.

Augusta.

Det bliver jeg aldrig, Hr. Melchior!

Melchior.

Ikke? — Hvad forlanger Somsfruen da mere?

Augusta.

Den Mand, mit Hierte har valgt.

Melchior.

Kanskæe den forgiældede Foncrennes? det vilde
blive knap Tæring. Jeg synes De burde see Dem i
Speil paa Deres stakkels Moder, som tog ligesaadan
en Fugl! —

Augusta (med Kraft):

Hvor tør De vove at bagvaske min Fader? Hvad
har han gjort Dem? —

Melchior.

Hvad han har gjort mig? Deres Fader var —

Augusta.

Ikke et Ord mere! min Fader har en ivrig Tals-
mand her, og hver Beskyldning af Dem vilde endnu
forsøge den Afsky jeg allerede har for Dem.

Melchior.

Den Døse til mig —

Augusta.

Er velfortient, naar De er saa umenneskelig at ville haane Faderens Eftermæle i Datterens Paahør.

Melchior.

Jeg siger kun hvad alle Folk veed om ham.

Augusta.

Saa, men de veed ikke, hvad alle Folk sige om Dem!

Melchior.

Jeg leer ad Dosmeres Snak.

Augusta.

Og jeg foragter Uslingers Ondskab!

Melchior.

Stem De bare ikke Tønen for heit, men huff paa, at De boer i mit Huus!

Augusta.

Vilde min Moder lyde mit Raad, skulde vi flytte endnu i Dag.

Melchior.

Men dog vel først betale mig?

Augusta.

Var ikke denne Huusleie, vilde De ikke vove at fornærme os saaledes.

Melchior.

Ikke sandt? det er just Knuden! — Men, kom, lille Stivnakke, og bed om godt Veir.

Augusta.

Jeg?

Melchior.

Ja! De veed jo, at De har gjort mig forkeert i Hovedet. Altsaa burde De smukt, af Lydighed for Mama, sige Ja til at blive min Kone. — Naa, giv Riøb og staae til, saa er jeg allerede god igjen!

Augusta (med Ild):

Forlang mit Liv for min Moders Skyld: jeg giver det med Glæde! men skal vi frikøbe os Deres Forsølgelse med min Haand, velan! saa vold os alt det Onde De kan — thi De skal aldrig blive Eier af den!

(gaaer).

Femte Scene.

Mad. Dorlange. Melchior.

Melchior (efter et Ophold):

Det kalder jeg rene Ord for Pengene!

Mad. Dorlange.

Men det er ogsaa Deres egen Skyld. De er uartig, paatrængende, taler ilde om alle Folk og snakker kun om Deres Penge, og det er ærgerligt at høre paa. Kort sagt: at gjøre Dem elsket, er noget De slet ikke forstaaer!

Melchior.

Jo, nu skulde jeg nok sukke og klukke som en tielen Hyrde! Jeg har Penge! det fortæller jeg Alle og Enhver, og det kalder jeg min Veltalenhed.

Mad. Dorlange.

Det er ikke af det Slags, hvorved man behager.

Melchior.

Da er det den solideste. Hør, Madam Dorlange, Deres Datter læser Romaner og det gjør hende gal.

Mad. Dorlange.

Tael med mere Agtelse om min Datter. Hr. Goncrennes har aldrig givet hende uden gode Bøger.

Melchior.

Seg veed nok, at det er denne Goncrennes, som ligger hende om Hjertet, men ham skal jeg da snart blive af med.

Mad. Dorlange.

Vil De maaskee sige ham op?

Melchior.

Hvad andet! han betaler mig jo ikke.

Mad. Dorlange.

De maa bie indtil han faaer sin Herregaard solgt. De skylder ham Skaansel; han har fortæret meget i Deres Huus.

Melchior.

Ja, men nu sige baade Puf og Fortæring Stop. Han har giennemløbet hver en Etage i hele mit Huus. I fem Aar boede han i første, i fire Aar i anden, i to Aar i tredie, i eet Aar i fjerde, i sex Maaneder i i

fiette, og siden han ikke kan komme høiere, maa han smukt ende sin Himmelfart og reent fortrække herfra.

Mad. Dorlange.

Jeg kan slet ikke lide at De —

Melchior.

Og jeg kan slet ikke lide ham!

Mad. Dorlange.

Hvad har han da gjort Dem?

Melchior.

Han har spilt mig en Streg, som jeg aldrig skal glemme ham. Jeg vilde optages som Frimurer; jeg vidsbe, at han var en vigtig Person i Ordenen, som kunde skaffe mig optaget gratis; men hvad mener De? istedet for at understøtte min Sag, satte han sig reentud imod min Optagelse. Det er jo en Skamplet paa mit gode Navn og Rygte!

Mad. Dorlange.

Men hvorfor vilde De endelig være Frimurer?

Melchior.

Uh, af Nysgierrighed — og tillige for Fordelens Skyld. Man siger, at disse Frimurere hielpe Alle og Enhver. I min Stand trænger man tidt til Penge, og saa havde det været saa nemt at kunne gaae til Broderskabets Cassé. Følgelig er det jo baade Spot og Skade for mig, at jeg saaledes gik bag af Dandsen og blev infam casset!

Mad. Dorlange.

Beklag Dem ikke over det, thi havde De været
Grimurer, skulde De aldrig faae min Augusta til Rone.

Melchior.

Hvorfor ikke?

Mad. Dorlange.

Forði det var Grimureriet, som voldte Spliid
imellem min Mand og mig.

Melchior.

Ik, Madame Dorlange, man siger dog, at det
skal være saadan en rar Indretning.

Mad. Dorlange.

Hvor rar den end er, saa kan jeg dog ikke lide
den!

Melchior.

Det kommer af, at De ikke kiender den — og
jeg da ikke heller, kan jeg troe! Men nok om det!
for at komme tilbage til Tingen: De har jo givet mig
Deres Ord? faaer jeg Gusta? Ja eller Nei?

Mad. Dorlange.

Ja.

Melchior.

Det var talt som en fornuftig Moder!

Mad. Dorlange.

Men søg dog at faae hendes Samtykke; thi
tvinge hende til at give sig imod sin Villie vil jeg
aldrig.

Melchior.

Jeg skal nok faae Bugt med hende. Lad mig bare først komme til at udframme alle mine Foræringer.

Mad. Dorlange.

Det virker ikke paa min Datter.

Melchior.

Siig ikke det! Hele min salig Kones Garderobe: 25 komplette Klædninger, hvoriblandt adskillige Guld-
denstykker! o, min salig Kone var klædt som en Dron-
ning!

Mad. Dorlange.

Hvorfor ikke som Dronningen af Saba!

Melchior.

Rigtig! der gjorde Kong Salomon en Visit.
Saaledes skal Deres Gusta ogsaa blive udstaffet:
jeg vil, at hun skal brillere og giøre sin Mand Gre.
Kister og Kufferter staae parate; hun kan bare vælge:
og hvad hun ikke skiotter om, det — det forærer jeg
Svigermama i Morgengave! he! he! he!

Mad. Dorlange.

Hillemæn! De er spendabel!

Melchior.

Og endnu mere: Dvitteringen for Huusleien
oven i Riøbet! Rene 178 Rbdl. og 13 Skilling!

Mad. Dorlange.

De er jo i Dag saa — saa gavmild, at jeg ikke
kiender Dem igjen.

Melchior.

Ja, jeg giver kunielden, men naar jeg giver, saa kommer det tilgavns! Kom nu ned med og eftersee salig Perronelles Paffenilliker og alle de Herligheder jeg vil forære min Fæstemo.

Mad. Dorlange.

Ja — men De har gjort Augusta vred; — De maa først faae hende god igien.

Melchior.

Bring De den Ting istand.

Mad. Dorlange.

Jeg vil prøve paa det. — (kalder): Gusta! o, kom lidt ud! — Tael nu høfligt til hende.

Melchior.

Pas De bare paa!

Siette Scene.

De Forrige. Augusta.

Augusta.

Hvad befaler Moder?

Mad. Dorlange.

Hr. Melchior beder Dig glemme den lille Tvist fra før; han indseer, at han havde Uret.

Augusta.

Naar saa er: en Tvist med Hr. Melchior ligger mig ikke saameget paa Hjertet, at jeg skulde erindre den et Dvartøet.

Melchior.

Det er et godt Barn: hun bærer dog ikke Nag til Folk. Naa, lad os nu ikke spille Tiden, at jeg snart kan komme tilbage.

Augusta.

Saa Hr. Melchior vil dog komme tilbage?

Melchior.

O, mange Gange! kan De trove om det, min deilige Duffe? Mama skal nu see det — det Dffer jeg vil nedlægge for Deres Æktheds Alter, og deraf kan De slutte Dem til, hvorherdt jeg har det paa visse Stæder indvendigt — jeg mener i Hjertet.

Mad. Dorlange.

Det var galant sagt!

Melchior.

Ikke sandt? — Bliv ikke utaalmelig, min allerdeiligste Gusta. Jeg kommer herop igien, med et Hjerte, der staaer i lys Lue og — og begge Hænder propsfulde! Nu afsted, Svigermama! lad os løbe, lad os flyve! thi hvert Minut vil forekomme mig som et Sekulum!

Mad. Dorlange.

Ja, ja, jeg kommer.

Melchior

(blikker dybt med naragtigt Galanteri. Augusta hilser koldt):

Naa, Mama! forstaaer jeg ikke at giøre mig lækker? he?

Mad. Dorlange.

Som om De kun var tyve Aar!

Melchior.

Jeg er neppe femten! neppe femten!

(løber ud med Mad. Dorlange).

Syvende Scene.

Augusta (allene):

Dg det Menneske bilder sig ind at være Soncrennes Medbeiler! En Samling af Latterlighed, Nedrig-
hed og Gierrighed! Dg dog kan min Moder være saa
forblindet, at ville foreene mig med ham! Forhadte
Guld! —

Ottende Scene.

Augusta. Soncrennes.

Soncrennes.

Her ere de Bøger Augusta bad mig om.

Augusta.

Legouvés Ovindedyder.

Soncrennes

Af den Bog kan De intet lære.

Augusta (smitende):

Bør en Ven smigre? — Telemak.

Soncrennes.

Den vil glæde og undervise Dem.

Augusta.

Den er af den ædle Senelon. De har tænkt paa mig — og jeg har tænkt paa Dem.

Soncrennes.

Derfor takker jeg min gode Augusta!

Augusta

(tager sin Tegning frem):

Her er det Stykke De bad mig at copiere. See!

Soncrennes (betragter det):

Til Fuldkommenhed!

Augusta.

Er De tilfreds med det?

Soncrennes.

Uudsigelig!

Augusta.

Hvor det glæder mig, at det er lykkedes!

Soncrennes.

Altting ligner! hvert Træk! — Her, paa dette Sted, kiære Gusta, var det jeg blev født til Verden; dette er min Faders Hus — jeg har desværre ikke kunnet beholde det! — I denne skønne Dal blev jeg opdraget af den sømteste blandt alle Mødre. — Her staaede Plantager, hvorunder mine Forsædres Been hvile. O min Fader! hvis Du hisset oppe fra seer Din Søn — hvad maa Du da ikke lide! Hvor er den Urv Du efterlod ham? Tilgiv mig — beklag mig, min Fader! og forband mig ikke! —

Augusta.

De har et godt sønligt Hierte. De mindes Deres Fædrenehelig som jeg Deres Herregaard. Dyrehaugerne, Frugthaugerne, Springvandene, hvert et Sted, hvor jeg har gaaet med Dem, svæver for min Erindring, og jeg kunde male alting — hver Plet — hvert Træ!

Soncrennes.

De har en god Hukommelse.

Augusta.

Det er den Hukommelse, som kommer fra Hiertet, og den — den svækkes aldrig!

Soncrennes (med Beemod):

Det Sted faaer De aldrig mere at see!

Augusta.

Ikke den Tone, gode Soncrennes! det er at forsøge Deres Kummer.

Soncrennes.

Hvilken Forskiel paa min forbums Tilstand og den, hvori jeg nu befinder mig! Augusta! vidsde De, ved hvilket Sammenstød af Begivenheder jeg er bleven ulykkelig — hør mig! — jeg vil giøre Dem en tro Skildring.

Augusta.

Seg hører min Ven!

Soncrennes.

Mine Forældre vare dydige og velhavende Folk i

America. Jeg var saa uheldig at miste dem i en Alder, da jeg meest trængde til deres Raad. I mit 18de Aar var jeg Eier af en betydelig Formue. Jeg blev indført i glimrende Selskaber, og der forleddes jeg til Spil. Det, der blot sigtede til Noerkskab, blev en Vane. Den ustadige Lykke var mig gunstig og jeg svømmede i Guld. Nu hørde jeg tale om det skionne Frankerige — America blev mig forhadet — og jeg reisde — hentede Menneſkekundskab i Verdens Sværm, der nærde min Lidenſkab — ſaae den falſke Fortuna vende mig Ryggen — og ſank fra Riigdom ned til Armod! Straffen for min Brøde fulgte mig. Hævnens Furie ſad ved min Side i Spillehuſene. I hine Odelæggelsens Huler viſner og forgaaer Ungdommens ſavre Blomſt — der boer Ulykken i ſin rædsommeſte Etikkelse — der tabes, ikke blot Penge, men Helbred, Sindro, Ære, Alt! — og man forlader diſſe Afgrundſvælg ledsaget af Fortvivlelſe, Etkændſel, Hiertenag og Foragt for ſig ſelv!

Augusta.

Men hvad kunde forlede den høimodige Soncrennes til Spil? Var det Haabet om at formere Deres Formue? det behøvede De jo ikke. O, min Ven! havde De kunnet overvinde denne ſørgelige Lidenſkab, hvad kunde da vel have manglet Dem, for at være fuldkommen lykkelig!

Soncrennes.

Augusta! jeg bærer Straffen for min Brøde

alle vegne med mig. Angeren opretter nu intet mere. Om kort Tid nodes jeg til at forlade Frankerige, og jeg beklager ikke Tabet af min Formue, undtagen fordi jeg ikke mere kan tilbyde Dem den.

Augusta.

Deres Uheld adskiller os, men formindst mit Venstreb skal det ikke.

Soncrennes.

Vor Forening var bestemt — men nu er jeg fattig — og Deres Moder følger mine Venners Exempel!

Augusta.

Jeg beder Dem, kære Soncrennes, skaaen hende og lad os ære hendes Villie. Men, nær havde jeg glemt — (hun tager et Skjodskind ud af en Tegneportefeuille, som ligger paa Bordet): Her er det Skjodskind, som De bad mig at brodere. Seer De: der staaer Rosen og Korset — jeg veed ikke, hvad dette Sindbillede betyder, men det forekommer mig saa skönt! — Glæden og Lidelsen!

Soncrennes.

Deres Gave er mig dyrebar! jeg skal evig bevare den! Den er virket af Uskyldighedens Hænder og skal smykke mig i Dydernes Tempel.

Augusta.

Lad ikke min Moder see dette Skjodskind; De veed jo, hvilken Had hun har til Alt, hvad der angaaer

Trimurerordenen; vidsde hun, at jeg havde syet derpaa, blev hun meget vred. — Der er hun; — skul det.

Niende Scene.

Mad. Dorlange. Augusta. Soncrennes.

Mad. Dorlange.

Ah, Hr. Soncrennes! har De faaet Deres Gods solgt og hævet Capitalen? Naar reiser De?

Soncrennes.

De længes efter min Afreise, Madame? De vil snart see Deres Dnske opfyldt. — Man byder mig kun Tredivedelen af hvad min Eiendom er værd, og for den Priis kan jeg ikke bekvemme mig til at sælge den.

Mad. Dorlange.

Jeg i Deres Sted vilde dog gjøre Alt, for at slippe ud af min Forlegenhed.

Soncrennes.

Jeg vil have, hvad Godset er værd — det forbre mine Creditorer og det paalægger Vren mig.

Mad. Dorlange.

O ja, det kan saa være. Gaae ind i Kammeret, Augusta; jeg har noget at tale med Dig.

Augusta.

Min Moder —

Mad. Dorlange.

Gaae dog.

Augusta (vemodig):
 Lev vel, Soncrennes — indtil vi sees igien!

Soncrennes (med Varme):
 Ja! sees igien skal vi! — thi det tillader Deres
 Moder mig dog?

Mad. Dorlange.
 At tage Affsked nægter man ikke en gammel Be-
 fiendt.

Augusta.
 En høimodig, evig uforglemmelig Ven! — Lev-
 vel, Soncrennes! lev vel saalænge! vi sees igien!
 vist! vist! Høst paa Sindbilledet: Rosen og Kor-
 set — Glæden og Lidelsen! Min Glæde lever i
 Tanken om Dem — min Lidelse i Savnet af en
 Ven! Lev vel! (gaaer).

Mad. Dorlange.
 Glæden og Lidelsen — hvad vil det sige? Jeg
 forstaaer hende ikke.

Soncrennes.
 O! da forstaaer jeg hende kun altfor vel!

Mad. Dorlange.
 Det tvivler jeg ikke om! Det gjør mig ondt, at
 sige Dem det, Hr. Soncrennes: men Omstændighederne
 fordre, at denne fortrolige Omgang nu maa høre op:
 (næier og gaaer).

Tiende Scene.

Foncrennes (allene, seer efter hende):

Det er Verdens Løb! denne Tone hørde jeg ikke medens jeg var riig — og Gud være lovet! den Fattige hørde den aldrig af mig! — Moderen er haard og streng — men Datteren, hun er usforandret — bliid og himmelsk som en Trøstens Engel — men tabt for mig! — (betragter Skjodskindet): Elskede Minde om Augusta og Dydens Pagt! hvil ved mit Hierte og lad mig i Dig astørre mine Taarer! — Korset være for mig — Rosen for Dig, min Augusta! Med denne Afmindelse vil jeg tye til mine Brødres Favn! de ville beklage mig — de ville ikke forskyde mig — de elske de Ulykkelige! I Overbærelsens og Mildhedens Fristed skal jeg finde Trøst, Venskab og Medfølelse!

(iler ud).

Anden Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Augusta (kommer ud af Cabinettet).

Nei! det er Tyrannie! jeg samtykker ikke! Jeg ægte Melchior? Uagtet den Lydighed og Urefrygt jeg skylder min Moder, kan jeg aldrig opfylde hendes Befaling!

Anden Scene.

Soncrennes. Augusta.

Soncrennes.

De seer mig snarere igien, end De havde troet,
Augusta.

Augusta.

Stedse gierne! saa jeg Dem blot bestandigt!

Soncrennes.

Jeg maatte vide Grunden til Deres Moders paa-
faldbende Forandring imod mig. Hvad har jeg da
giort, hvorved jeg har forspildt hendes Hoiagtelse og
Fortrolighed?!

Augusta.

Hun har nylig befalet mig, at ægte den gamle Melchior og glemme Dem.

Soncrennes.

Og hvad vil De gøre, Augusta?

Augusta (fast):

Det spørger Soncrennes mig om? Jeg troede, at han burde kiende mig nøie nok til at være vis paa min Trofskab.

Soncrennes.

Men Deres Moder befaler Dem at adlyde.

Augusta.

Ja, — men mit Hierte forbyder mig det.

Soncrennes.

Magten vil tvinge Dem.

Augusta.

Venskab skal give mig Kraft til at staae imod.

Soncrennes.

De berøves mig for evigt!

Augusta (med Styrke og Følelse):

Nei! Augustas Hierte skal Du aldrig miste. Jeg er opdragen i Ulykken og vant til den; men dens Byrde har ikke knust mit Mod; den har tværtimod givet mig Kraft til heller at taale Alt, end nogenfinde bryde den Trofskab jeg har svoret Dig! Elskede Soncrennes! min Ven! min Belgjører! min Dannelselse er Dit Værk;

ved at udvikle mine Følelser, har Du hæbet mit Hjerte;
det er Dig, som har lært mig at kiende Dyden og
viist mig den saa skøn, at jeg maatte elske den. Dig
skylder jeg Alt — Held mig! jeg er Dig værdig, og
intet i Verden skal enten tilintetgjøre mit Bælg eller
udslutte min Erkiendtlighed!

Soncrennes.

O, Augusta! Du er en Engel!

Augusta.

Min Ven! jeg er Din Brud!

Soncrennes.

Hvert Ord, hvert Træk overtøder mig om Din
høimodige Siel. Modtag her min evige Kierligheds
Eed! giv jeg aldrig maa miste den Engels Hjerte, hvis
Billede skal herske i mit, indtil mit Livs sidste Dieblig!

(Knæler).

Augusta.

Jeg modtager Din Eed!

Soncrennes.

Gud har hørt den — og velsignet den!

Tredie Scene.

Melchior. De Forrige.

Melchior.

Hvad seer jeg! paa Knæ for min Kæreste!

Soncrennes.

Deres Kæreste? Hun?!

Melchior.

Dg saaledes bærer Jomfruen sig ad i det Dieblie, hun staaer paa Nippet at bæres med Navn af min Egtesælle? Det maa jeg sige var et opbyggeligt Syn for en Frier!

Augusta (rolig og fast):

Seg har slet intet at svare Dem, Hr. Melchior, undtagen at jeg aldrig vil være Deres Kone.

Melchior.

Sa, det skal vi faae at see! Det vil Mama nok afgjøre. — Men det er denne Herre, som forfører Dem, det veed jeg ret godt.

Soncrennes (med kvalmt Harm):

Hr. Bert! —

Melchior.

Sa, det er jeg: Berten i den forgyldte Ravn — og selv en grov Fugl, naar det kommer an derpaa! Herren gjorde bedre i at betale hvad Han skylder, end at forlokke min Kærester!

Soncrennes.

Vogt Dem for at sige et eneste Ord mere —!

Melchior.

Jeg vil sige ti, tyve, hundrede Ord mere og endda sætte min Hat lige høit! Jeg har min Plage af Dem baade Nat og Dag. Men nu vil jeg heller ikke taale Dem længer i mit Huus — En — en — en Sviregast! —

Soncrennes (tager ham i Brystet):

Glendige! Du havde fortient — !

Augusta (gaaer imellem):

Styr Dem, fiere Soncrennes! — det er en gammel Mand.

Soncrennes.

Det kunde han have bragt mig til at glemme. Tilgiv mig, Augusta! (til Melchior): Du beskylder mig, og jeg — jeg adspørger Dig. Svar, hvis Du tør! Hvad har Du at takke for Dit Huus, hvoraf Du i dette Dieblif viser mig ud? er det ikke Frugten af Din affædelige Nagren? Du og Dine Lige have slugt de tre Fierdedele af min Formue; Jeres ødelæggende Bistand skylbte jeg de Hielpemidler, der styrkede mig i den Afgrund, som I selv udhulede for min Fod. Jeres diævelske Yngel er det, som vedligeholder Wildfarelsen og opmuntrer Lasten, og det I frarane den Affindige er Jeres Syndeløn! Hos Jer og i Spillekulerne har enhver Forbrydelse sit Hiem. I berige Jer ved Mennestfers Ulykke! Gølelse, Vre, Samvittighed kiende I ikke, men Jeres Graadighed opsluger og fortærer Alt uden Forffiel: Ynglingens Fædrearv, Enkens Skierv og Oldingens Nødffilling! De Dienester I sælge ere Tyverier, som Staten aldrig kan straffe strengt nok, og I burde forvises og banlyses som de Ulykkeliges Undertrykkere, hele Slægters Ødelæggere og hele Samfundets Plageaander!

Melchior.

Det var en herlig Lovtale! der fattes ikke det Mindste. Der seer man, hvad Tak man har, fordi man tiener sin Næste. So! gaae saa en anden Gang hen og laan Jeres Penge til utaknemmelige Gemytter!

Soncrennes.

Mod otte Skilling af Rigsdaleren om Maaneden! So, det er en stor Godhed!

Melchior.

Hvad vover man da ikke? Nei, man burde være en Blok, et Klippehierte og aldrig lade sig smelte af Medlidenhed! Til al god Lykke har jeg da intet at forbre hos Dem — vi ere qvit — men De har voldt mig mange søvnløse Nætter — og det er noget, som ikke kan opveies med det røde Guld! En stakkels Mand taber sin Nattero, seer sine fattige suurt fortiente Skillinger i en Daares Hænder: hvilken Plage kan vel sættes i Ligning med den? Hvilke Renter ere store nok til at opveie de Lidelser man maa døie? Nei! det er forbi! reent forbi! lad der blive af Verden, hvad der vil: jeg vil være følesløs — jeg forsager al Handel og Haandtering, og den søde Glæde at hielpe min trængende Næste — det er alt for dyrt betalt!

Soncrennes.

For den, der maa give Renterne!

Melchior.

Nok om det! Nu veed De min Mening, og inden Aften haaber jeg, at De er ude af mit Huus!

Fjerde Scene.

De Forrige. Mad. Dorlange.

Mad. Dorlange.

Hvad er dette for en Larm?

Melchior.

Saa kom dog, Madame, kom! Herren undersøgaer sig at fornærme Deres Svigersøn.

Mad. Dorlange (til Soncrennes):

Jeg finder i Sandhed Deres Opførsel noget besynderlig.

Augusta (iøvrig):

Moder! Det er ikke Soncrennes, som har Uret.

Mad. Dorlange.

Det har han vist aldrig i Dine Dine. (til Soncrennes):

Min Herre! jeg beder Dem have den Godhed at gaae.

Augusta.

Min Moder! —

Mad. Dorlange.

Lie!

Soncrennes.

Vil De heller ikke høre mig?

Mad. Dorlange.

Jeg har hørt nok. De vil forbinde mig, ved at lade dette Besøg hos min Datter være det sidste.

Soncrennes (seer stift paa hende, efter et Ophold):

Jeg skal adlyde Dem, og befrie Dem for den

ulykkelige Soncrennes Nærværelse. Lev vel, Augusta!
vi sees for sidste Gang! — og De, Madame, vær
nagtet af Deres Uretfærdighed, forvissat om, at min
Ærbødighed for Dem skal vare ved til mit Livs Ende.
— (til Melchior): Vi to, vi tales ved endnu i Aften.

Melchior.

Deres Dvittering skal ligge parat.

Soncrennes.

Som Deres Synderegister for Alverdens Dom-
mer! — Augusta! endnu en Gang — den sidste —
glem ikke Din trofaste, ulykkelige Ven!

Augusta.

Aldrig!

Begge.

Lev vel! (Soncrennes gaaer).

Femte Scene.

Melchior. Augusta. Mad. Dorlange.

Mad. Dorlange.

Du vil holde Dit Løfte?

Augusta.

I Liv og Død!

Melchior.

Ja, det er mig ligegodt; men for at gjøre kort
Proces, vil jeg lade Tomsruen selv høre, hvorvidt min
Kierlighed gaaer: først forskriver jeg hende 20000 Rigs-
daler contant, og dernæst indsætter jeg hende efter min

Død — som jeg haaber ikke indtreffer i de første 30 Aar!
— til eneste Arving af hele den forgyldte Ravn. Det
er dog en feed Mundsfuld, skulde jeg mene! Og hvor
smuk Tomsruen end er, melder der sig nok neppe mange
Friere, der har det i Ryggen som jeg. Betænt: Dens
nu paa, hvad De vil giøre; men lad det skee i en Ruse!

Mad. Dorlange.

De gaaer saa iilsomt til Bærks —

Melchior.

Jeg vil vide, hvordan jeg er faren. I Dag er
det Tirsdag — paa Torsdag skal Contracten være fir
og færdig — paa Fredag skrive vi under — paa Søn-
dag lyses første og anden Gang fra Prædikestolen —
og paa Mandag Bryllup! det er afgjort, bestemt,
uforanderligt! saaer jeg Pigen eller Kurven — see,
det maa jeg vide! Uddeer nu hendes Dyd og Deilighed
med mine Grunker — regn Summa Summarum sam-
men — om en halv Time kommer jeg her og hører De-
res Facit. Farvel saalænge! (løber ud).

Siette Scene.

Augusta. Mad. Dorlange.

Augusta.

De hører hans Sprog og hans Tænkemaade: —
forlanger De endnu, at jeg skal ægte det Menneske?

Mad. Dorlange.

Din Lykke er mit eneste Diemeed. Jeg har Grund til at frygte Foncrennes Herredomme over Dig. Han søger at drage Dig med i sin Undergang, men jeg skal vogte Dig for hans Freløshed.

Augusta (med Smerte):

Hvor kan De dog male den arme Foncrennes med disse græsselige Farver!

Mad. Dorlange.

Billedet ligner kun altfor vel!

Augusta.

Nei, min Moder! nei! De maler en Riding — ikke et Træk ligner min Belgiorer! min Broder! min Ven!

Mad. Dorlange.

Du elsker ham, derfor finder Du ham fuldkommen. Det er Fordommen, som blænder Dig; men tidligt eller sildigt forgaar Blændværket, Kierlighed flyver sin Vei og Angeren bliver tilbage!

Augusta.

O, Moder! skedte mit Giftermaal med Melchior, saa blev det ikke mig allene, der vilde komme til at føle Anger!

Mad. Dorlange.

Det maa — det bør skee, men ikke saa hastigt, som Melchior bilder sig ind. Vær rolig, min Datter; jeg vil tale med ham, og faae Sagen opsat

indtil Du betænker Dig bedre. Spørger nogen om mig, saa siig, at jeg kommer strax op igien. — Kys mig, mit Barn! vær fornuftig, og troe mig: jeg ønsker kun Din Lykke. (gaaer).

Syvende Scene.

Augusta (allene):

Betænke mig bedre? skulde nogen Betænkning i Verden bringe mig til at glemme Foncrennes? Jeg skulde være saa nedrig at svige min Elsker for den, som har bidraget til hans Undergang? Nei, min Moder, hvor høit jeg end elsker Dig, saa kræb ikke dette grusomme Doffer! det overstiger mine Kræfter.

(Der bankes; hun gaaer til Døren).

Attende Scene.

Augusta. Dorlange. Dubois

(med en Papæsse).

Dorlange.

Deres Tiener, min smukke Jomfrue!

Augusta (meier):

Min Herre —

Dorlange (betragter hende opmærksom):

Boer Madame Dorlange ikke her? Er De maa-
ske hendes Datter?

Augusta.

Ja, min Herre.

Dorlange.

Saa ønsker jeg Deres Moder til Lykke!

Augusta (undvigende):

De ønsker maaskee noget af min Moders Arbeid?

Dorlange.

Ja. Er hun ude?

Augusta.

Hun kommer strax.

Dorlange.

Tillader De mig, at opholde mig her saalænge?

Augusta.

Jeg tørde ikke bede Dem om den Godhed.

Dorlange (seer stift paa hende):

De — De er meget smuk, fiere Barn!

Augusta (flytter en Stool frem):

Behager De ikke at siide?

Dorlange.

Jeg takker Dem! — Dubois, sæt Kaffen paa Bordet, og vent mig dernede. (Dubois gaar).

Augusta.

Tillad mig at hente min Moder; jeg frygter, at hun lader Herren vente forlænge. (gaar).

Niende Scene.

Dorlange (allene, seer længe efter hende):

Hvad! Og det er rigtig min Datter? Men Dorlange, er Du dog ikke tusinde Millioner Gange alt-

for lykkelig? Jo, jo! det er Du! — Jeg skal see min Kone igien. Mon hun vil tilgive mig? Jeg maa sonde hendes Hierte, og følge hende mit Navn. Hun kan ikke kiende mig igien: femten Aars Fraværelse, Climetet, Arbeid og Gienvordigheder og især Kopperne har saaledes forandret mig, at jeg ikke engang selv kan kiende mig igien. — Det er en underlig Fornemmelse man har ved saadant et Møde. — Du skielver, Dorlange? Griff Mod, Kammerat! Skammer Du Dig over en fordums gal Streg, saa stræb at sanke Kraft til at gjøre den god igien.

Mad. Dorlange (udenfor):

Vil den gamle Ubekat ikke finde sig i Rimelighed, skal der ikke blive noget af den hele Sag!

Kiende Scene.

Dorlange. Mad. Dorlange. Augusta.

Augusta.

Der er den Herre, som —

Mad. Dorlange.

Tienerinde, min Herre! De kommer ventelig angaaende de Kniplinger Deres Tiener var her om i Morges?

Dorlange.

Sa, Madame.

Mad. Dorlange (sagte):

Det lader til at være en riig Udlænding. (høit): Jeg beder Dem meget om Forladelse, fordi jeg lod Dem vente.

Dorlange.

Seg beklager' mig ikke derover. Den Fornoielse,
at see denne indtagende Pige, holdt mig skadesløs.

Mad. Dorlange.

Det er min Datter, min Herre.

Dorlange.

Hun maa være Dem meget kier.

Mad. Dorlange.

Kierest af Alt! Hun er from, god, forstandig,
flittig — kort sagt: alt hvad en Datter kan være!

Dorlange.

Det glæder mig at høre.

Augusta.

Min gode Moder overdriver min Noes.

Dorlange.

Overdriver? det troer jeg ikke. Jeg tænker alt
det Gode om Dem, som hun siger. Bliv ikke rød,
smukke Barn! En god Moders Lovtale maa være
Sandhed.

Mad. Dorlange.

Det er at tale som Fader.

Dorlange.

Det er jeg ogsaa.

Mad. Dorlange.

Maa jeg spørge om hvad Slags Arbeid det er
Herren vil betro mig?

Dorlange.

Hvad Slags? — ih — det, — det er nogle Kniplinger jeg vilde have ordnede.

Mad. Dorlange.

Til Deres eget Brug?

Dorlange.

Nei, egentlig er det Damepynt.

Mad. Dorlange.

Tillader De, at jeg maa see dem?

Dorlange.

Der staaer Wffen.

Mad. Dorlange.

Hvilket kostbart Sløer! — see, Augusta! hvilket ypperligt Arbeid! — Den Dame, De tiltænker denne Foræring, vil blive fornøiet.

Dorlange.

Det er mig en høist behagelig Spaadom. — Men der fattes noget, har man sagt mig; til Sløret hører et Garnitur af flere Kniplinger — Strimler og Piber og hvad alle de Snorrepiberier hedde! — her, kan jeg faae alt det gjort til om to Timer?

Mad. Dorlange.

Om to Timer? Hvad tænker De paa, min Herre? Dertil maa jeg i det allermindste have otte Dage.

Dorlange.

Otte Dage? og jeg vilde give min Foræring bort i

Dag! — Ja, saa lader jeg intet gjøre, men giver det blotte Sløer, som det her er.

Mad. Dorlange (lidt modfalden):

Saa, min Herre? — De har betænkt Dem? —
Ja, det beroer paa Dem selv.

Dorlange.

Hvad nu? har jeg gjort Dem noget imod, Madame? Det var ikke min Hensigt.

Mad. Dorlange.

Det Herren forlanger er en Umulighed. Ingen kan fuldbende det Arbeid paa saa kort Tid. Dog takker jeg Dem, og beder Dem at have mig i Erindring ved en anden Leilighed.

Dorlange.

Det skal jeg vist — thi jeg finder, at De er en meget elskværdig Kone.

Mad. Dorlange (studser lidt):

Min Herre —

Dorlange.

Det er, paa min Siel, mit ramme Alvor! De er allerkiæreste.

Mad. Dorlange (sagte):

Det er da en underlig Mand! (høit): Jeg tænker, det var bedst at forandre Tonen. —

Dorlange.

Hvorfor det? Jeg siger hvad jeg mener. Om Deres Mand endogsaa var tilstede, kunde han ikke støde

sig berøver, thi jeg spørger Dem til, at jeg har de
redeligste Hensigter af Verden.

Mad. Dorlange.

Det troer jeg gierne; men alligevel ere slige smukke
Ting ikke altid paa deres Plads.

Dorlange.

Smukke Ting ere altid paa den rette Plads hos
de Smukke.

Mad. Dorlange (sagte):

Her bare! han bliver ved!

Dorlange.

Siig mig: hvortil har De været gik, Ma-
dame Dorlange?

Mad. Dorlange.

Atten Aar, til min Ulykke.

Dorlange.

Maaskee — maaskee ikke!

Mad. Dorlange.

Ah! man skal see Herren ved det bedre end jeg!

Dorlange.

Har De da havt Aarsag til at beklage Dem over
Deres Mand?

Mad. Dorlange.

Elvisse!

Dorlange (forstilt):

Er det muligt! —

Mad. Dorlange.

Derfom De vidsde, hvad det var for et Menneſke!
ret en — en — !

Auguſta.

Kiere Moder! —

Dorlange.

Birkelig ?

Mad. Dorlange.

Han er her da ikke mere.

Dorlange.

Ikke ? — Og jeg troede han var hos Dem.

Mad. Dorlange.

Vor Herre bevare mig derfor !

Dorlange.

Hader De ham da ?

Mad. Dorlange.

Det juſt ikke — men jeg er bange for ham.

Dorlange,

Hvad har han da gjort Dem ?

Mad. Dorlange.

Han har forladt baade mig og ſit Barn — døm
nu ſelv !

Dorlange (førgmodig) :

Det var meget ſlet gjort — det tilſtaaer jeg !

Mad. Dorlange (med Føtelſe) :

Jeg var dengang kun 17 Aar — en ſtakkels fattig

og forladt Kone uden Ven eller Frende — og maatte arbejde Dag og Nat, for at ernære og opdrage min arme lille Gusta! —

Augusta.

Gode Moder!

Dorlange (rørt):

Bærdige Kone! — Men vær De ogsaa vis paa: Dorlange har angret sin Brøde — ja, det har han!

Mad. Dorlange (ivrig):

Hvad siger De! — Skulde De maaskee kiende ham, min Herre?

Dorlange.

Om jeg kiender ham!? —

Mad. Dorlange.

Jeg har hørt, at han skal være død.

Dorlange.

Man har bedraget Dem; jeg veed med fuldkommen Visshed, at han lever og befinder sig frisk og vel.

Augusta (med udbrud):

Min Fader lever! Mine ivrigste Ønsker ere bønshørte!

Dorlange.

Det glæder Dem, kære Barn?

Augusta.

Jeg bad hver Dag til Gud om hans Livs Frelse.

Dorlange.

Gode, kære Pige!

Mad. Dorlange.

Men hvor har han da holdt sig skjult?

Dorlange.

I America.

Mad. Dorlange.

Hvorledes har han ført sig op?

Dorlange.

Som en ærefier og rettskaffen Mand.

Mad. Dorlange.

Er han meget forandret?

Dorlange.

Saa forandret, — at om han stod midt for Desres Dine, vilde De ikke kunne kiende ham igien.

Mad. Dorlange.

Thi med alle sine Feil — da han var ung, var han min Tro smuk!

Dorlange.

Nu er han forbandet styg.

Mad. Dorlange.

Hun der er hans udtrykte Billede.

Dorlange.

Nu ligne de hinanden ikke.

Mad. Dorlange.

Det er ogsaa det samme med Udseendet, naar kun Hjertet er godt.

Dorlange.

Det svarer jeg for.

Mad. Dorlange.

Hvor al den Sorg, han har voldt mig, da maa fortryde ham!

Dorlange.

Det gjør den; men al Skylden var dog ikke heller paa hans Side.

Mad. Dorlange.

Ikke? hvad beklager han sig da over? hvad har han sagt Dem om mig?

Dorlange

(med flydende Foredrag):

Han har sagt, at De var om, god, dydig og brav, og besad tusinde ypperlige Egenskaber —

Mad. Dorlange.

Ja, det gjorde jeg ogsaa, uden at rose mig selv!

Dorlange.

Men han sagde ogsaa, at De var hidsig, opfærende og brækkede og slog alting i Stykker, naar den arme Dorlange engang imellem blev en Timestiid for længe ude — kort sagt: De var en smuk lille Satanas!

Mad. Dorlange.

Hvad for noget! en smuk lille Satanas?!

Dorlange.

Ja, smuk sagde han — det er dog Balsam

paa Gaaret — og hvad Smukheden angaaer, kan man endnu see, at han ikke løi.

Mad. Dorlange.

Hvad saa mere? —

Dorlange.

Saa sagde han ogsaa, at istedet for at bedre ham med det Gode, skændte og støiede De fra Morgen til Aften og gjorde ham kied af sit Huus — og det, det maae Konerne vel vogte sig for! — Han sagde, at han havde begyndt med at elske Dem — derpaa frygtede han Dem — og tilsidst forlod han Dem.

Mad. Dorlange.

Saa, det gjorde han, det Skarn!

Dorlange.

Naa, naa! lad os være billige. Hvad var nu dog egentlig Grunden til Deres sidste Trætte? Var det ikke, at han havde ladet sig optage til Frimurer? Hvad Ondt var deri?

Mad. Dorlange.

Hvad Ondt der var i?! —

Dorlange.

Var det ikke meget bedre, at han omgikkes rets-
Kafne Folk, end at han havde levet i Svær og Sværm?
Men da han blev optaget i dette Selskab, beskylde De
ham ikke da snart for at ville være Herremester — snart
for at være Dem utro? —

Mad. Dorlange.

Hvem veed hvad han var?

Dorlange.

Jeg! — Forbød De ham ikke nogensinde mere at komme hjem? Feilen var ikke saa stor paa Deres Side som paa hans; men Feil havde De begge!

Mad. Dorlange.

Jeg Feil? —

Dorlange.

En lille, lille Smule! Istedet for at opirre ham ved Bebreidelser, skulde De have rettet ham med Sægtmodighed.

Mad. Dorlange.

Jeg var en Due — og det er jeg endnu.

Dorlange.

Savist — men en Due har ogsaa Galde! Dorlange var hverken dum eller ond; en fornuftig Tiltale vilde han have hørt. Men naar han vilde forklare sig, var det ikke saa ganske rigtigt af Dem, at stoppe Munden paa ham med en Strøm af Ord, saa at han aldrig kunde komme til at retfærdiggjøre sig; thi i den Tid — saa har man i det mindste sagt mig! — var De nok en stor Elsker af at snakke en Smule? ikke sandt?

Mad. Dorlange.

Ja, det var i de Dage!

Dorlange.

Kan saa være! Tingen var egentlig, at baade De og Deres Mand vare store Børn, der bleve uenige, uden selv at vide hvorfor. Ingen vilde give efter; den ene snakkede i Munden paa den anden; man blev hidfig, man klamredes; de elskede hinanden, men dog kunde de ikke forliges: var det ikke saa omtrent Deres Egtteskabshistorie?

Mad. Dorlange (forundret):

De beskriver den, som om De havde seet alting!

Dorlange.

Netop!

Mad. Dorlange (seer Augusta smile):

Hvad leer Du ad, Mamsel?

Augusta.

Seg leer ikke, Kiere Moder!

Mad. Dorlange.

Det vil jeg ogsaa raade Dig. (til Dorlange): Jeg kan altsaa høre, hvoreledes min Mand taler om mig! Det klæder ham virkelig smukt!

Dorlange.

Naa, naa, bliv ikke vred!

Mad. Dorlange.

Saadan en utro Mand! —

Dorlange.

Sa, sine Feil havde han. —

Mad. Dorlange.

En Odeland! —

Dorlange.

Det blev ogsaa hans Undergang.

Mad. Dorlange (meget heftig):

En — en Frimurer!

Dorlange (med Kraft og Følelse):

Det var hans Srelse!

Mad. Dorlange.

Som har ladet Kone og Barn lide Nød, uden at
hielpe dem!

Dorlange (bestemt):

Det er ikke sandt!

Mad. Dorlange.

Ikke? vil Herren maaskee paastaae det Mødsatte?

Dorlange.

Ja, det baade vil og tør jeg. Jeg veed, at
Dorlange ved en af hans Faders fordums Venner har
sendt Dem en betydelig Sum Penge, tilligemed et
Brev, hvorpaa De ikke engang værdigede ham et Svar.

Mad. Dorlange.

Der er intet om.

Dorlange.

Bitterdød jo! jeg veed det med Visshed, thi jeg
har selv tallet Pengene.

Mad. Dorlange.

Saa har min Mand ikke sendt dem bort.

Dorlange.

Og jeg har selv bragt dem paa Posthuset!

Mad. Dorlange.

Ja, men jeg, jeg har ikke faaet dem!

Dorlange.

De vil snart lære at kende den Skyldige. Dorlange har gjort Alt for at affone sin Brøde, han elsker Dem — og det skal De faae Beviser paa!

Mad. Dorlange.

Han tænkte paa mig? han?

Dorlange.

De og Deres Barn kom ham aldrig af Tankerne. De troede nok, at det var Hændelsen, som førte mig til Dem, for at bringe Dem Arbeid? Langtfra! Denne Væske med Kniplinger er en Foræring fra Deres Mand til Dem, og jeg kan forsikre Dem, at det glædede mig uudsigelig at forrette dette Grinde.

Mad. Dorlange.

Er det ogsaa rigtig muligt?

Dorlange.

Tag Væsen; den hører Dem til.

Mad. Dorlange.

Nei, gode Herre, nei! Jeg tør ikke troe Dem. Alting ligner ikke min gale Dorlange.

Dorlange.

Ubillige Kone! (med Hestighed og Jid): Vil De da aldrig lade Deres Mand vederfares Ret? Tro dog hvad man siger og jag alle gamle Nag Pokker i Bولد! Han er her, her — og dersom De vil tilgive ham, saa paa — tager jeg mig at slutte Forlig.

Mad. Dorlange og Augusta (med Sid):
 Her?!

Dorlange.

Vi har reist hertil sammen.

Mad. Dorlange.

Hvilken uventet Lykke!

Dorlange.

Lykke? siger De rigtig Lykke? —

Mad. Dorlange.

Nei — nei vist ikke —

Augusta (om):

Tilgiv ham, Moder! og giv mig en Faber!

Dorlange.

Der hører De Naturen tale! — Hvad beslutter
 De nu? Svar!

Mad. Dorlange (langsomt og med dømpet Røst):

Sh men — hvem skal jeg vel svare?

Dorlange.

Mig!

Mad. Dorlange.

De er ikke ham selv.

Dorlange.

Seg forestiller ham.

Mad. Dorlange.

Nu vel —

Dorlange.

Nu vel? —

Mad. Dorlange (med Søleffens Sid):

Jeg tilgiver ham!

Dorlange (rækker Haanden ud):

Naa, saa slaae til — og kys Din Mand, Kærling!

Mad. Dorlange.

Hvad! men er det ogsaa rigtig Dig!? — Hjertelig gierne, min kære Dorlange! (hun kysser ham mange Gange).

Dorlange (knuger hende til sit Hjerte):

Hurra! Synderen har Pardon! — (Augusta har imidlertid kastet sig for hans Fødder; han seer sig om). Men hvor blev Du af, min lille Gusta? Hvor er Du henne?

Augusta

(barnligsom, i det hun seer op paa ham):

Ved Dine Fødder, Fader!

Dorlange.

Oh nei, mit Barn, det er ikke Din Plads. (Han udbreder sine Arme: Augusta falder i dem). Ret saa! det er den rigtige Stilling! Jeg har min Kone og mit elskede Barn igien: hvad fattes der vel i min Lykke? — Jeg har arbejdet meget — jeg har lidt meget — : her har jeg jo min Løn!

Augusta (kysser hans Haand):

Og vi vor!

Mad. Dorlange (tørre sine Øine):

Min kære August! er det — er det ogsaa rigtig

Dig og ingen anden? — Galfrands! efter al den For-
 tred Du har voldt mig, efter alle —!

Dorlange.

Begynd nu ikke igien at skænd paa mig! Jeg
 kommer her for at ende mine Dage hos Dig. Kiære
 Sophie! dengang jeg reisde fra Dig lystrede jeg mine
 Nykker, uden at raadføre mig med mit Hjerte; jeg
 rømde min Bei, men Angeren fulgte mig i Hælene.
 Med det forandrede Clima forandrede min Caracteer
 sig ogsaa, og i et Dieblisk fik jeg 20 Aars Erfarenhed,
 thi Ulykken tog mig i Skole og jeg havde Godt af min
 Præceptors Riis. Jeg vovede Alt og Lykken var med
 mig: jeg blev riig. Nu kommer jeg her, for at dele
 Guds Velsignelse med Dig. Kom, Sophie, vær en
 god Kone, skænd ikke mere paa mig, men lad os leve
 som gode Venner og tænke paa vort Barns Lykke. Og
 skulde en af os gjøre en lille Buks, saa lad os skynde
 os at tilstaae det og strax slutte Forliig. Saaledes
 vil alting gaae godt. Hvad mener Du om Forslaget,
 Sophie? Samtykker Du?

Mad Dorlange (hurtig):

Om jeg samtykker? kan Du spørge om det? O,
 min Ven! hvor slem Du end var, saa holdt jeg dog
 bestandig af Dig. Gjør Du nu kun Stoi, larm, sæt
 Stuen paa Loftet: nu skal jeg aldrig mere blive vred!

Dorlange

(seende, i det han tager hende under Hagen):

Pokker troe Dig, Moerlille! — Men nu gider jeg ikke mere vende tilbage til mit Logis; jeg har det altfor godt her og vi blive sammen. Kiere Gusta! siig til Dubois, at han skal bestille os et Middagsmaal-tiid af første Skuffe — og Viin saa god som Din og Din Moders Skaaler ere værd!

Augusta.

Strax, kiereste Fader! (sagte, i det han nærmer sig sin Moder): Moder! skal jeg endnu ægte Melchior?

Mad. Dorlange.

Nei.

Augusta (med Glæde):

Men Foncrennes? —

Mad. Dorlange.

Ikke heller!

Augusta.

Ak!

Dorlange.

Hvad var det? sukkede Du ikke? Understaae Dig at sukke den Dag Du har faaet en Fader! — Lad mig see paa Dig, Slut! — Smil strax — Saa! — Smuk som Din Moder! — Afsted med Dig! — (dandser til Døren med hende). Hvad man dog snart kan blive fortrolig med en Datter!

Augusta (kysser hans Haand):

Og hvad man snart kan lære at elske en Fader!

(gaaer).

Ellevte Scene.

Dorlange. Mad. Dorlange.

Mad. Dorlange,

(i det han trallende svinger hende rundt):

Du er mig en ellevild Papa!

Dorlange.

Gud lad mig blive Bedstepapa med det samme
Lune! — (seer hændelsesviis ind ad den aabne Cabinetsdør):
Sophie! var det ikke vort lille Sovestue?

Mad. Dorlange.

Jo, min Ven!

Dorlange.

Det er længe siden vi første Gang satte vor
Fod der.

Mad. Dorlange.

Vor Bryllupsaften.

Dorlange.

Og det er noget, man aldrig glemmer.

Mad. Dorlange.

Dengang vare vi unge!

Dorlange.

Men ikke bedre end nu.

Mad. Dorlange.

Du var rigtig nok en slem Gast!

Dorlange.

Og Du, Moer! (tager sig en Præis): — Du var ikke af de Fromme!

Mad. Dorlange.

Nu derimod ere vi satte og sindige.

Dorlange.

Det er ogsaa paa Tiden.

Mad. Dorlange

(løfter et Dyr, lidt forlegen):

En Ting foruroliger mig — og jeg vilde gjerne vide —

Dorlange.

Hvilket?

Mad. Dorlange.

Siig mig — er Du endnu Grimurer?

Dorlange (veiser sig):

Bestandigt! Det er en Titel, som først ophører med Døden.

Mad. Dorlange.

Det gjør mig grumme ondt!

Dorlange.

Ere vi nu allerede igien ved det gamle Capitel?!

Mad. Dorlange.

Og Du vil blive ved at omgaaes de — Mennesker?

Dorlange.

Upaatvibveligen! Naar man først har besøgt sin Kone, besøger man siden sine Brødre.

Mad. Dorlange.

Men hvem nøder Dig vel dertil? Du veed dog, at det var Skyld i —

Dorlange.

Vor Skilsmisse.

Mad. Dorlange (heftig):

O, min Gud, ja! Jeg har aldrig kunnet overvinde min Afsky for de Folk! Man siger —

Dorlange (meget varm):

Hvorfor haaner Du det, som Du ikke kiender? — Kiere Sophie, at Du seer Din Mand igien, det — — Vidsde Du, hvor hiertelig jeg maa velsigne den lykkelige Dag, da jeg blev optagen i denne ærværdige Orden! — vidsde Du alt, hvad jeg skylder den — O, jeg kan aldrig mindes det uden med hede Glædes og Erkiendeligheds Taarer! Naar kan jeg afbetale min hellige Gæld? maaskee aldrig, og det er min Marter! I hiint ædle Samfund har jeg mødt Trøstere, Beskyttere, Belgiorere! Naar jeg blot navngav mig, var jeg ikke fremmed paa nogen Punkt af Jordkloden! Forskiellighed af Fødeland, af Sæder, af Tro, intet udelukkede mig! Alle vegne fandt jeg Venner, Brødre, der tilbode mig deres Bistand, som vilde have givet Liv og Blod, for at forsvare mig og frelse mig fra Dø-

den! Hos dem Alle har jeg fundet Dyd, Veldædighed, Menneffekierlighed, og i mit som i hver sand Frimurers Hierte staae disse hellige Grundsætninger prægede med evig uudstøttelige Træk! Da jeg var fattig, blev jeg hiulpen i Nøden — nu er jeg riig, og lad der komme en trængende Broder, da skal Du see mig bede ham at modtage min Bistand og takke ham for, at han gjør det. Det er vor Pligt, vort Bud, vor Lov! O, handlede alle Menneffer saaledes, da vilde der ingen Ulyffkelige findes paa Jorden!

Mad. Dorlange.

Alle disse Grundsætninger kan nu være meget rare og herlige, men derfor bliver jeg ligesuldt ved min Mening: jeg kan ikke udstaae Frimurerne.

Tolvte Scene.

Augusta. De Forrige.

Augusta.

Dubois besørger strax alting.

Dorlange.

Godt, min Pige!

Augusta.

Moder! Melchior er der og spørger, om han maa komme ind.

Dorlange.

Melchior? hvad vil han?

Mad. Dorlange (seende):

Det er Gustas Frier.

Dorlange.

Lad ham gaae hen og lægge sig: han er 66 Aar. Dog, viis ham kun ind; jeg skal dog tale med ham. (tager sin Brevtaske frem): Vi har en lille Regning at opgiøre. — Jeg skulde have nogle visse Papirer, som — Hvor kan de nu være? For ikke at lade Personen staae udenfor og vente, vil jeg gaae herind i Cabinettet, medens jeg søger om dem; men siig ham ikke, at jeg er kommen.

Mad. Dorlange.

Nei! men hører Du, at han bliver bister, saa kom ud. Kiender jeg os begge ret, bliver vor Samtale temmelig heed.

Dorlange (smilende):

Det er ikke muligt, lille Kone! Du kan jo ikke mere blive hidfig. Men giv ham kun det glatte Lag! og skulde Din Tunge slaae feil — som jeg dog ikke troer! — og Du skyder Rødskud, saa er jeg i Farvandet, og kan varte Frieren op med en Lusing baade i Ord og Gierning! (gaaer ind i Cabinettet).

Mad. Dorlange.

Urgrede den Tølpet mig for med sine uforkammede Betingelser, saa skal jeg nu giøre ham Giengjæld! (hun sætter sig ved Bordet med Augusta og aabner Papæsen, hvoraf hun tager Sløret frem. Der bankes). Hvem der?

Melchior (udenfor):

Det er mig, Hr. Polyphemus Melchior.

Mad. Dorlange.

Kom ind!

Trettende Scene.

Mad. Dorlange. Augusta. Melchior.

Melchior.

Madame, der holder en prægtig Equipage udenfor min Port; den maa vist tilhøre den fornemme Herre, som lod Dem tilbyde Arbeid.

Mad. Dorlange (uden at see paa ham):

De har truffet det.

Melchior.

Det var da et overmaade prægtigt Kniplings-Elser.

Mad. Dorlange.

Sa, ikke sandt?

Melchior.

Det er kanskee det Arbeid, De har faaet?

Mad. Dorlange (spodsk):

Arbeid jeg har faaet?!

Melchior.

Naa, naa, ikke saa spids! hvad er det da?

Mad. Dorlange (sner):

En Foræring til min Datter —

Melchior.

Na, Snak!

Mad. Dorlange.

Saa vel som tii mig.

Melchior.

De spørger!

Mad. Dorlange.

Spørger jeg? — Gusta! tænk paa at pynte Dig, siden vi skal i Selskab i Aften.

Melchior.

Skal Deres Datter i Selskab?

Mad. Dorlange.

Med sin Moder.

Melchior.

Det er underligt, det!

Mad. Dorlange.

Det er sandt.

Melchior (grinende og spydig):

Aha! nu veed jeg Sammenhængen.

Mad. Dorlange.

Nei, endnu ikke.

Melchior.

Hos hvem skal De vel i Selskab?

Mad. Dorlange.

Hos en Herre af vore Venner.

Melchior.

Af Deres Venner? Det er ham med Kniplinsgerne.

Mad. Dorlange.

Netop!

Melchior.

Betænk vel hvad De gjør! Plager Fanden Dem, Madame? Mærker De ikke den Snare man stiller op for Dem?

Mad. Dorlange.

En Snare? Hr. Melchior er nok Kiender af slige Snarer!

Melchior.

Jeg? nei, langt fra! Jeg har slet ingen Erfarenhed i saa Henseende. Men tro De mit Ord og vogt Dem for Faren. Snyd ham for Kniplingsløret og bliv hjemme.

Mad. Dorlange.

Snyde!? Tak for Lærdommen, Hr. Melchior!

Melchior.

Veed De vel, at Deres Augusta staaer Fare for at miste baade mig og den forgyldte Ravn?

Mad. Dorlange.

Hun faaer at trøste sig over Tabet!

Augusta.

Og det skal jeg nok!

Melchior.

Saa, Gomsfrue? Veed De ogsaa, at jeg vil have min Huusleie?

Mad. Dorlange.

Bagatel! Den skal De faae, og inden Aften flytte vi herfra.

Melchior (ivrigt):

Og det mener De jeg skulde taale!?

Mad. Dorlange.

Hvad vil De vel giøre?

Melchior.

Hvad jeg vil giøre? stævne Dem! søge Dem for Retten! Jeg gjør Indsigelse — jeg slaar Protest paa Tomsruen — jeg skal forfølge Dem som Deres Skygge!

Mad. Dorlange.

Vi ere ikke længer bange for Deres Trusler.

Melchior.

Tænk ikke, at det skal gaae saaledes hen! Jeg vil vide, hvem den Herre er! —

Mad. Dorlange.

Gaa spørg ham selv ad; han er derinde i Cabinettet.

Melchior.

Vogt Dem! Her bliver Larm i Huset!

Mad. Dorlange.

Desværre for Dem selv!

Melchior.

Oh, jeg er ikke bange, er ikke jeg! Jeg har Mod i Brystet, og en skikkelig Mand har intet at frygte!

(banker paa Døren og raaber): Min Herre! kom ud! kom ud, siger jeg!

Fiortende Scene.

Dorlange, De Forrige.

Dorlange (kommer rast ud):

Hvad er det for en uforkammet Karl, der understaaer sig at forstyrre mig?

Melchior.

Det er mig, gode Herre!

Dorlange.

Hvad vil Han mig, gode Herre?

Melchior.

Er det ikke Dem, som har bedet Madammen og Tomsruen i Selskab?

Dorlange.

Jo!

Melchior.

Der bliver intet af; de komme ikke ud!

Dorlange.

Hvem vil forbyde det?

Melchior.

Seg!

Dorlange.

Han spaser, Faermin!

Melchior.

Nei, det er mit ramme Alvor! Veed De vel, at jeg har noget at sige her?

Dorlange.

Som hvad?

Melchior.

Som Frier!

Dorlange.

Til hvem?

Melchior.

Til Jomfrue Dorlange.

Dorlange.

Jeg vædder, der bliver intet af Partiet.

Melchior.

Gode Herre veed nok ikke, at jeg i Morgen den Dag lader Contracten opsætte!

Dorlange.

Gjør det! Givtermålet ryger dog i Lyset.

Melchior.

Saa? og hvorfor?

Dorlange.

For di Jomfrue Dorlange ikke kan give sig uden sin Faders Minde.

Melchior.

Hendes Fader? Ja, han har Gud skee Tak, været død og borte i mange Aar!

Dorlange.

Jeg siger Nei.

Melchior.

Og jeg siger Jo! — Men det er ogsaa ligegodt :
Partiet er afgjort!

Dorlange.

Pasfiar!

Melchior.

Jeg har Moderens Lovte.

Dorlange.

Pas paa : hun holder det ikke!

Melchior.

Det skal jeg nok lære hende! Desuden befaler
hendes egen Fordeel hende det. Veed De vel, at hun
skylder mig en betydelig Sum Penge?

Dorlange.

Det troer jeg ikke.

Melchior.

Jeg har hendes Beviis.

Dorlange.

Og jeg har Deres Qvittering.

Melchior.

Det var dog vel stærkt! Veed De ogsaa, at jeg
kan søge Dem for Retten som en Bedrager?

Dorlange.

Og veed Du, at jeg kan lade Dig sætte ved
Bingebenet som en Gæsthy?! veed Du det?

Melchior (forbøffet):

Hvad — hvad — hvad! hvoraf kender De mig?

Dorlange.

Uf mere end Røgtet!

Melchior.

Hvem har sagt Dem — ?

Dorlange.

Den offentlige Stemme høres vidt omkring.

Melchior.

Polypheus Melchior en Gæsthy!

Dorlange.

Det skal jeg bevise!

Melchior.

Trods, om De kan!

Dorlange.

Svar, Melchior! har Du fra August Dorlange modtaget en Summa af 24000 Livres i Guld, som Du skulde levere hans Kone?

Melchior (betuttet):

Hva — hvad er det han siger!? —

Dorlange.

Har han flyet Dem disse Penge, Madame?

Mad. Dorlange.

Ikke en Skilling.

Melchior (sagte):

Seg er om en Hals!

Dorlange.

Hvor har Du gjort af dem?

Melchior (fripøstig):

Seg skylder Dem intet Regnskab!

Dorlange.

Hvad, Skurk! skylder Du mig intet Regnskab?!

Mad. Dorlange (ængstelig):

Styr Dig, fiere Mand!

Augusta.

Fader!

Melchior.

Hendes Mand! Død og Plage!

(staaer som forstenet).

Mad. Dorlange.

O, min Ven! hvor jeg har gjort Dig Uret!

Augusta.

Seer Du nu, Moder? Seer Du?!

Dorlange (til Melchior):

Din Taushed anklager Dig, Du Synder! og her er noget, som reent skal bestræffe Dig. Lad see, om Du er dumdriftig nok til at benægte Din Underskrift. Læs!

Melchior.

Min Haand! Jeg er forloren!

Dorlange (med Gid):

Naa, Melchior! hvad svarer De nu? — De tier. Skamfuldhed sønderknuser Dem i dette Dieblis. Det

er Nederdrægtighedens Løn. Jeg er slet ikke urolig for, at De jo skal betale mine Penge med fulde Renter. Men er det nok? Hvormed kan De oprette den Sorg, De har voldt min Kone og mit Barn ved saa skammeligen at misbruge min Tillid? De Ulykkelige have levet i Nød og Trang, fordi De unddrog dem den tiltænkte Hielp. Da jeg opfyldte Naturens hellige Pligter, ranede Deres Gribfkehed en Mands og Faders Gaver! De saae min arme Familie lide Nød, men De var sølesløs ved dens Smerte — Deres lumpne Siel fornam hverken Nag eller Medynk. Medens jeg troede mine Hiertenskiere sorgfrie, vansmægtede de for en Nagerkarls Skyld — O! dersom jeg i dette Dieblif blot adlød min Forbittrelse, dyrt skulde Du — ! — Hvad blev der af Dig, Niding, hvis jeg vilde kræve Dpreisning for Din Nederdrægtighed? Men personlig Hævn er mig ingen Glæde — det Onde, jeg kunde tilføie Dig, vilde ikke tilintetgiøre det Du har gjort mig. Jeg giber ikke paakalde Lovene til Din Tugelse. Din Straf og Din Bøddel ere i Dit usle Hierte. Afsted! Slut Regningen af med Din Samvittighed. Gjør Bod og Bedring, hvis det er Dig muligt, og vær lykkelig ifald Du kan!

Melchior.

Har De nu sagt Alt?

Dorlange.

Mere end Du er værd!

Melchior.

Om en Time skal De faae Deres Penge. (for ræsende til Madame Dorlange og Augusta, vil tale, men qvæles af Harmen): Jeg — jeg — jeg — jeg — Farvel!

(Han gaaer).

Femtende Scene.

Dorlange. Mad. Dorlange. Augusta.

Mad. Dorlange.

Han er færdig at qvæles af Urrighed! Hvilken slet Karl! Det havde jeg dog aldrig kunnet forestille mig!

Dorlange

Nu seer Du dog, Sophie, at jeg ikke var Skyld i Jeres Trang.

Sextende Scene.

Dubois. De Forrige.

Dubois.

Madame! Restaurateurens Karle ere her med Maden. Hvor skal de dække?

Mad. Dorlange.

I den forreste Stue. Jeg skal nok selv sige Bested.

Augusta.

Skal jeg hielpe Dig, Moder?

Mad. Dorlange.

Nei, Pige! hold Din Fader med Selskab. — O, min Ven! hvor vred jeg end var paa Dig, saa Gud være lovet, at jeg har Dig igien! Jeg er saa glad — saa glad, at Stuen løber rundt med mig! (hun tager ham om Hovedet, kysser ham og gaaer ud med Dubois).

Syttende Scene.

Dorlange. Augusta.

Dorlange.

Men hvad var det for et Indfald af Din Moder, at ville give Dig med den forbandede gamle Melchior? Hvem tvang hende dertil?

Augusta.

Nøden.

Dorlange.

Kiereste Gusta! nu jeg er her, skal Du aldrig mere hiemsøges af den slemme Gæst. Men derved lader jeg det ikke blive: bed mig om hvad Du vil, saa skal Du strax faae det.

Augusta.

Kiere Fader! —

Dorlange.

Vil Du have Stads, Diamanter, en heel Herregård! —

Augusta. (med Ild):

En Herregård sagde Du?

Dorlange.

Sa! vil Du have den, jeg kober den og giver
Dig den!

Augusta.

— Jeg veed en, — som er meget smuk!

Dorlange.

Er den tilfals?

Augusta (veemodig):

Alt i 6 Maaneder!

Dorlange.

Og synes Du om den?

Augusta.

Det er et deiligt Sted!

Dorlange.

Du vilde gjerne være Eierinde deraf?

Augusta.

Snderlig gjerne!

Dorlange.

Hvem henvender man sig til angaaende Kjøbet!

Augusta.

Til Advocat Dorval, Nr. 31 ved Pontneuf.

Dorlange.

Jeg skal strax bestille ham herhid.

(Skriver nogle Ord).

Augusta.

O, Gud!

Dorlange (skrivende):

Hvem tilhører denne Eiendom?

Augusta.

En Person med det ædleste Hierte af Verden.

Dorlange.

Et Fruentimmer?

Augusta.

Nei, en agtværdig, uløffelig Mand.

Dorlange.

Saa? Som det lader interesserer Du Dig ligesaa meget for Herremanden som for Herregaarden. Kiender Du ham noie?

Augusta.

Som det bedste blandt Menneſker! Han eiede engang en stor Formue i America, men — (sukker).

Dorlange.

Hvad! er det en Americaner?

Augusta.

Sa, Fader!

Dorlange.

Hvad hedder han?

Augusta.

Foncrennes.

Dorlange.

Seg kiender ingen Americaner af det Navn.

Augusta.

Det er vel muligt; egentlig hedder han heller ikke

faalebes; først da han kom til Paris lod han sig kalde
efter sit Gods.

Dorlange.

Hvad er da hans rette Navn?

Augusta.

Blinchard.

Dorlange (henrykt):

Blinchard, siger Du?

Augusta.

Ja, Fader.

Dorlange.

Blinchard, Eier af de herligste Plantager paa
hele Cap?

Augusta.

Dem eier han ikke mere!

Dorlange.

Men det er dog Blinchard, som sælger sit Gods,
og er fattig og trængende?

Augusta.

Ham selv. Kiender Du ham, Fader?

Dorlange.

Nei. — Hvorlænge har han været i Paris?

Augusta.

14 Aar.

Dorlange (affides):

Nu undres jeg ikke over, at alle mine Eftersø-
gelses vare spildte. Blinchard — Foncennes? — D,

dersom det var ham! dersom det var ham! (kalder): Du bois! Dubois! — (Dubois kommer). Skynd Dig! bring denne Seddel til Advocat Dorval! Bed ham komme strax. Tag min Vogn — lad Kudsten galoppere afsted med Dig, i strygende Fart, lad ham sprænge Hestene, men kom snart tilbage! (støder Dubois ud): Skulde jeg være saa lykkelig! saa — saa — O Gud! o Gud!

Augusta.

Du er i heftig Sindssbevægelse, kære Fader?

Dorlange.

Sa — ja — det er jeg — Glæden vil have Lust — i Ord — i Taarer — Mit Haab — o, Himlen give, at det maa gaae i Opfyldelse!

Augusta.

Taarerne trille Dig ned ad Kinderne!

Dorlange.

Pige! — Pige! visdde Du, hvorledes disse Taarer vederqvæge mig! —

Augusta.

Hvad fremkalder dem?

Dorlange.

Det skal Du nok faae at vide. Du først og fremmest! Advocaten kommer dog vel snart — han giver mig den Oplysning jeg ønsker — og saa skal Riøbet snart være sluttet!

Augusta.

Du viser Blinhard en stor Tjeneste.

Dorlange.

Dg. Dig?

Augusta.

Den Glæde at gavne en Ven! —

Dorlange.

Besignede Glut! Kys mig! — Herregaarden
hører Dig til!

Attende Scene.

Mad. Dorlange. De Forrige.

Mad. Dorlange

(neier med comisk Gravitet):

Taffelet er serveret, ifald naadige Herre be-
faler! —

Dorlange.

Gjør Du Nar af mig, Din Her? Men affted!
affted! Jeg vil ikke sidde længe tilbords, thi jeg har
en vigtig Sag at afgjøre. —

Mad. Dorlange.

Hvad er det for en Sag?

Dorlange.

Spørg ikke! Nu er jeg hos Jer, hvor jeg ikke
længe har været, og Jer vil jeg tilhøre med eet og
Alt! Til Bords! med Glas i Haand og Omhed og

(6*)

Kierlighed ved begge mine Sider! O, lykkelige Dag!
 Skuffer mit Haab mig ikke, saa skal Du see Kierligheds-
 Natur og Venskab vinde en ærefuld Seier, og raabe
 Triumph af Hjertensgrund! (Han slinger Armene om
 Sene og Datter, og iler ud med dem).

Tredie Act.

Samme Decoration.

Første Scene.

Augusta (allene):

Hvilken lykkelig Bending min Skiebne har taget: jeg har fundet min Fader igien — vi ere rige — og der bliver intet af mit Givtermaal med Melchior! — Men hvorfor mon Fader blev vred, ved at høre mig nævne Blinhard? Han kiender ham dog ikke, sagde han. Hvad kan være Grunden til denne Sindsbevægelse? har han maaskee staaet i Forbindelse med Foncrennes's Familie? skylder han den en Velgierning, som han nu vil giengielde? Han vil intet sige, men det maa være en vigtig Hemmelighed. Grist Mod, Augusta! Lær jeg troe min Ahnelse, saa vil Foncrennes's Ulykker høre op, og vore glade Dage begynde!

Anden Scene.

Augusta. En Dreng.

Drengen.

Kan De ikke sige mig, hvor jeg skal finde Toms-
frue Augusta Dorlange?

Augusta.

Det er mig.

Drengen.

Her er et Brev til Tomsfruen.

Augusta (seer paa Brevet):

Toucrennes's Haand! (heit): Godt! (Drengen gaaer).

Tredie Scene.

Augusta (allene):

Skulde han allerede være underrettet om min Fa-
ders Ankomst og om Forandringen i vor Skiebne?
Jeg maa see, hvad han skriver.

(Læser Brevet med stigende Følelse):

"Kiære Augusta! Deres Moder har uden Med-
delshedsvidenhed vrist mig Døren. Jeg forlader Frankerige
for evigt; jeg mister Dem, og gaaer at ende mine
Dage i det Land, hvor jeg saae Livets Lys. Jeg
er i dette Dieblis hos min Advocat; han havde
Medfølelse med min ulykkelige Skiebne, og for-
strækket mig de nødvendige Rejsepenge. Lev vel,
Augusta! i Morgen, før Dagen gryer, er jeg langt

"fra Dem. Modtag min Afsked for evigt! beklag
 mig, og vær overtydet om, at min Hengivenhed
 først endes i Graven!"

Blinchard de Soncrennes.

O Gud! —

Fjerde Scene.

Augusta. Dorlange.

Dorlange (ved sig selv):

Advocaten bliver borte og jeg forgaaer af Utaalmodighed! (seer sin Datter): Hvorfor gaaer Du fra mig, kære Gusta? Jeg kan slet ikke undvære Dig. Men hvad er det? Du har Taarer i Dinene? Skulde det bedrøve Dig, at have faaet Din Fader igjen?

Augusta (med Smil):

Det troer De ikke! Skulde det bedrøve mig, at see mit kæreste Haab opfyldt? Saa slet læser De ikke i mit Hierte, kære Fader! Nu ere vi forenede, og jeg forlader Dem aldrig mere.

Dorlange (tager hendes Haand):

Gode Pige! Men hvorfor græd Du da? Skal Du har Bekymringer, maa Du betro mig dem alle sammen. Det er jo vor Aftale? ikke sandt?

Augusta

(bøier sig ned over hans Haand):

Min gode Fader! —

Dorlange (hiertlig):

Siig mig, hvad der ligger Dig paa Hiertet. — Du tier? Bie! jeg troer jeg giætter det. Har Du maaskee en Kiæreste? — Fortæl mig det altsammen! Hav Tillid til mig, og Du skal see, at jeg er den værd. Jeg vil være Din fortroligste Ven. Du kan aldrig finde nogen ømmere; tael, fiere Barn, og Din Lykke skal snart følge paa Din Tilstaaelse.

Augusta (Knæler grædende):

Min Fader! min iegode Fader! forbarm Dig over mig!

Dorlange.

Ikke knæle!

Augusta.

Jeg anraaber Din faderlige Godhed for mig og min elskede Ven — det bliver ellers vor fælleds Undergang.

Dorlange.

Forklar Dig tydeligere.

Augusta.

Min Moder har afviist ham med Brede og vil ikke samtykke i vort Ægteskab.

Dorlange.

Og Uarsagen hertil?

Augusta.

Er Forseelser, som Moder tilregner ham.

Dorlange.

Forseelser af Betydning?

Augusta.

Den Ulykkelige! han har aldrig skadet nogen anden end sig selv.

Dorlange.

Det er intet. Alting kan vel blive godt. Hvad hedder han?

Augusta

(Åbner ham det aabne Brev):

Her staaer hans Navn.

Dorlange.

Hvad seer jeg! Blinhard? — og ham elsker Du?

Augusta.

Underligt og evigt!

Dorlange.

Åh! hans Forseelse maatte være meget slem, dersom her ikke skulde kunne findes Raad og Hielp.

Augusta.

Betænk, at han reiser, og at vi da stilles ad for stedse!

Dorlange.

Afstør Dine Taarer, min Gusta! Jeg haaber, Du skal ikke have den Sorg, at miste en Kærester den Dag Du finder en Fader. Jeg skal tale med Din Moder.

Augusta.

Der kommer hun.

Femte Scene.

Mad. Dorlange. De Forrige.

Dorlange.

Sophie! een Ding er mig ikke kier.

Mad. Dorlange.

Og den er?

Dorlange.

Augustas Hierte er ikke frit. —

Mad. Dorlange.

Det veed jeg nok.

Dorlange.

Og Du sætter Dig imod hendes Tilbeielighed.

Mad. Dorlange.

Ja, det gjør jeg bestemt.

Dorlange.

Hvorfor?

Mad. Dorlange.

Jeg har mine Grunde. — Utsaa har Gusta sagt Dig, at hun har en Kiæreste?

Dorlange.

Ja, ganske oprigtigt.

Mad. Dorlange.

Har hun da med samme Oprigtighed sagt Dig, at han var et slet Menneſſe?

Augusta.

Nei, kiære Moder, thi saa elskede jeg ham ikke.

Mad. Dorlange.

En Person, der har forødt løst og fast?

Augusta.

Men som dog har bevist os store Tjenester.

Mad. Dorlange.

Saa, det er sandt; men hvad jeg skyldte ham, har jeg ærlig betalt.

Dorlange.

Derfor bør Du ikke siden forsmaae ham. Dengang han tilbød Dig sin Hielp, ansaae Du ham jo for Din Belgierer og saandt ham saare fuldkommen; han var riig, og Du bemærkede ikke hans Feil; han blev fattig og hans Dyder forsvandt med hans Penge. Sy! det er et hæsligt System! Hans Bildfarelser have ødelagt ham; naat han allerede paa den Maade er straffet, skal man da tillige slye og foragte ham? Nei, en Belgierers Feiltrin bedømmer man ikke: man beklager ham, hjælper ham med sin yderste Skierv og forlader ham aldrig; see, det er min Tro!

Mad. Dorlange.

Jeg skulde vel oven i Kjøbet endogsaa give ham min Datter?

Dorlange.

Saa, hvorfor ikke?

Mad. Dorlange.

Dengang han viisde mig Tienester, havde han sine Grunde; Augustas Haand var Maalet —

Dorlange.

O! jeg veed nok, at man fattes aldrig Paaskud til at fritage sig for sin Erkiendtlighed.

Mad. Dorlange.

Ingen Spidser, Mand!

Dorlange.

Og Du, — ikke bister, Moertille!

Mad. Dorlange.

Ved Du, paa hvad Maade han har tilsat sin store Formue?

Dorlange.

Nei?

Mad. Dorlange.

I Spil, Mand! i Spil!

Dorlange.

(stamper i Gulvet og giver sig et Smæk for Panden):

Ja, det — det er en forbandet Lidenskab!

Mad. Dorlange (iøvrig):

Herren kiender Sygen, om jeg mindes ret! —
See! taug vi nu stille? slog den Grund os! — Men
Moer Sophie veed hverken hvad hun gjør eller siger:
hun forsmaaer og foragter sin Belgiorer! Men jeg
troer nu, at mit Barn gaaer fremfor Alt, og gjøre
hende ulykkelig af bare Erkiendtlighed, det vil jeg ikke!

Du er riig, Dorlange: i 15 Aar har Du fortient Din Formue i Dit Ansigts Sveed; Du kan nu troe mig om Du vil: men givt Din Datter bort i Morgen og giv hende Din hele Formue i Brudegave: om tre Dage er Altning borte! Sætte Hundrede Tusinde Livres paa et Kort: det er Smaating for Din Svigersøn. Nød og Trang vil følge i Hælene paa Brudevielsen og Augustas Ulykke er bestemt. See, det er mine Grunde og hvad jeg veed med Visshed. Jeg tænker som en fornuftig Kone, jeg taler som Moder og giver aldrig mit Samtykke. Enten jeg nu har Ret eller Uret, saa bliver jeg ved min Mening.

Dorlange.

Saa skal jeg da aldrig være fuldkommen lykkelig!

Mad. Dorlange.

Jeg gjør Dig imod, kære Mand, men det var min Pligt, at sige Dig Sandheden.

Augusta.

O, min Fader!

Dorlange

(efter et Diebligs Betragtning):

Sophie! — hør —

Mad. Dorlange (gaaer hen til ham):

Hvad vil Du?

Dorlange (hvidskende):

Jeg omvendte mig —

Mad. Dorlange.

En Spale gjør ingen Sommer, og jeg bliver ved min Bestutning.

Siette Scene.

Dubois. De Forrige.

Dubois.

Herre! Advocaten er der. (gaaer).

Dorlange.

Vi har Forretningsager at tale om; lad os være allene. Trost Du Augusta, og huff paa, at jeg ikke kan være ret lykkelig, naar jeg seer hende med Taarer i Dinene.

Mad. Dorlange.

Jeg skal gjøre hvad jeg kan.

Dorlange.

Kys mig, Gusta! (sagte): Haab, og bedrøv Dig ikke. (høit): Gaaer nu!

(De gaae ind i Cabinettet).

Syvende Scene.

Dorlange. Dorval.

Dorval.

Hvad har De at befale?

Dorlange.

Tilgiv, at jeg uleiliger Dem, min Herre! Er det

ikke Dem, som har i Commission at sælge Hr. Foncrennes's Herregaard?

Dorval.

So, min Herre.

Dorlange.

Seg kjober den og betaler den contant. Hvad er Prisen?

Dorval.

100000 Daler; den kan ikke sælges ringere; den indbringer 12000 Livres aarlig og er en herlig Eiendom.

Dorlange.

Naa, saa skriv Contracten.

Dorval.

De bruger ikke mange Omsvøb, min Herre?

Dorlange.

Det er saa min Maade.

Dorval.

Gid Foncrennes vidste dette Kiøb!

Dorlange (forfækket):

Eskulde han allerede være reist?

Dorval.

Nei, jeg har bragt ham med mig; han er her i Huset, og venter Deres Bestemmelse.

Dorlange (siger ud af Døren):

Dubois, bed Hr. Foncrennes komme til mig — til Dorlange, som igien er forenet med sin Familie. Jeg venter ham med Længsel.

Dorval.

De har ingen Indvendinger imod Prisen?

Dorlange.

Glet ingen! Jeg vil heller betale mere, end for-
lange Afslag.

Dorval.

Deres Edelmødighed glæder og forundrer mig
ligemeget. Lør jeg spørge om Karsagen?

Dorlange.

Er De Frimurer, Hr. Advocat?

Dorval (bucker):

Nei, jeg har ikke den Ære.

Dorlange.

Saa skriv, og spørg ikke.

Dorval

(Sætter sig ved Bordet paa venstre Side):

Deres Navn? —

Dorlange.

August Dorlange. (kalder): Sophie!

Mad. Dorlange (i Cabinetet):

Min Ven!

Dorlange.

Giv mig min Brevtaske.

Ottende Scene.

Mad. Dorlange. De Forrige.

Mad. Dorlange.

Her er den.

Dorlange (sagte):

Hvad siger Gusta?

Mad. Dorlange.

Hun finder sig nok i sin Skiebne.

Dorlange (som før):

Men den maa ikke knuse hendes Hierte.

Niende Scene.

Soncrennes. De Forrige.

Soncrennes.

Er det Dem, min Herre, som har havt Bud
efter mig?

Dorlange

(seer opmærksom og i Sindsbevægelse paa ham):

Sa! —

Soncrennes.

Jeg hører med sand Glæde, at De efter en lang
Fraværelse uventet er kommen tilbage til Deres Fami-
lie. De er meget lykkelig, min Herre! De har en
agtværdig Kone, og en Datter — !

Dorlange (afbryder ham):

Som De holder meget af — jeg veed det nok.

Soncrennes (med Smerre):

Men som jeg aldrig bliver Eier af!

Dorlange (afledende Samtalen):

De vil jo sælge Deres Gods?

Soncrennes.

Man har sagt mig, at De agter at købe det.

Dorlange.

Ja — ja!

Soncrennes.

Anstaae Vilskaarene Dem?

Dorlange.

Overmaade vel. Jeg giver 100000 Rigsbaler
for det.

Mad Dorlange (ivrig og sagte):

Det er for dyrt, min Ven! det er for dyrt!

Dorlange (i samme Tone):

Siger Du et eneste Ord, giver jeg 20000 Daler
mere!

Mad. Dorlange (stødt):

Naa! jeg tier! (Hun sætter sig).

Dorlange (til Soncrennes):

Er De tilfreds?

Soncrennes.

O, min Herte, De er langt billigere end de
andre Kjøbere, som have meldt sig. De vilde benytte
dem af min Ulykke, og jeg sælger min sidste Eiendom
i Verden, blot for at kunne svare enhver sit og ikke
forurette nogen.

Dorlange.

Det er Ret. De finder nok Venner.

Soncrennes.

Mine Venner kiende mig ikke mere.

Dorlange (hvidskende ham i Øret):

Dersom De er Grimurer, vil De finde Hielp hos
Deres Brødre.

Soncrennes (i en ædel Tone):

Naar man elsker sin Familie, frygter man for
at være den til Byrde.

Dorlange (med Bægt):

Da findes der dog vel en eller anden i Verden,
som fyller Dem noget? —

Soncrennes.

Nei, ikke det jeg mindes.

Dorlange.

Har De da aldrig viist nogen en Tjeneste?

Soncrennes.

Om saa var, erindrer jeg det ikke.

Dorlange (ivrig):

Ja, men de, som have modtaget Belgierninger,
bør ikke have glemt dem! Troer De paa Erkiendts-
lighed?

Soncrennes.

Ikke synderligen!

Dorlange (med Kraft):

Holdt, Hr. Blinhardt! tænk bedre om Deres
Medmennesker! var De selv istand til at giøre det
Gode, hvorfor vil De da beskylde den for Utafnemmes-

lighed, der modtog det og som ikke har noget varmere
Dnske, end at vise Giengjæld? —

Soncrennes.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Dorlange (med stigende Varme):

Jeg skal forklare mig tydeligere. For 15 Aar
siden — o! De mindes det vist endnu! — kom De
en Nat ridende hjem fra Cap; erindrer De da ikke, at
De fandt en stakkels Ulykkelig paa Veien, liggende
under et Palmetræ og færdig at døe af Nød, Hunger
og Tørst? —

Soncrennes.

Wie lidt! — jo, nu mindes jeg det! — Min
Hest blev syg, og da jeg frygtede for at blive overfal-
den, snappede jeg mine Pistoler og havde nær skudt
den Ulykkelige.

Dorlange.

Rigtig! Derpaa raabte De: "Hvem er Du?" —
"En Ulykkelig", svarede han Dem, "som er færdig at
omkomme og vansmægte af Elendighed."

Soncrennes (med Ild):

Jeg mindes det meget levende!

Dorlange.

Nu bød De ham at komme nærmere; han fløbde
sig hen til Dem, og De gav ham nogle Guldstykker.
I sin Hentykkelse greb han Deres Haand og paa et

vist helligt Tegn gienkiendte De ham for Broder! Da — hvad gjorde De da?

Soncrennes (med Udbrud):

Rørt af Medlidenhed og for at opfylde en hellig Pligt, gav jeg ham Alt hvad jeg havde hos mig.

Dorlange (ligeledes):

Ja, det gjorde De! o Gud! det gjorde De! Det var ikke mindre end 500 Guineer — og De skædede til, i det De rakte ham dem: "Der, min Broder! der! tag dette Guld! kom ihu, at det er Blincharb, som skænker Dig det, og naar Leiligheden gives, da handle Du som jeg."

Soncrennes.

Ja, det sagde jeg, det er sandt.

Dorlange (ude af sig selv):

Nu vel! denne Stakkel, som De gienfænkede Livet — denne uløksalige Broder, som De overrødte med Begjæringer og som ved Dem er bleven Ejer af en Million — det er mig!

Soncrennes (med et Skrig):

Dem?!

(Her yttre alle Skuespillerne almeen Deeltagelse).

Dorlange.

Ja mig — mig! De har selv foreskrevet mig at efterligne Dem, Leiligheden gives: jeg gjør det. Behold Dit Guds, Blincharb! modtag dets Bærdie, og for at vise Giengjæld, vil jeg, om muligt, betale Dit

Gield, og give Dig min Augusta til Kone. Du var min Belgiorer; bliv nu min Svigersøn og min Ven! Afslaae mig det ikke, thi saa sørger jeg mig ihjel. Du græder? Taarerne trille Dig ned ad Kinderne! kom! fæld Dem her ved mit Bryst, aabn mig Dine Arme — kald mig Fader!

Soncrennes.

Min Fader! min heimodige Ven!

Dorlange

(Knugende ham til sit Hjerte):

See nu — nu er alting godt!

(Ophold. Madame Dorlange og Dorval er rørte).

Mad. Dorlange (med Ild):

Han har frelst min Mand! virkelig?

Dorlange (seer sig om):

Naa! I græde Alle. — Ja, saaledes bære vi os ad! Her har I Grimurerne!

Dorval.

Og det — det er Deres Hemmelighed?

Dorlange.

Jh neivist ikke! Det — det er vor Handlemaade!

Soncrennes (steeleglad):

Ja, min værdige Ven! Jeg modtager Belgierning for Belgierning; men den største, jeg ventet af Dem, er dog Augustas Haand. De har lovet mig den og De veed, at vore Løfter ere hellige.

Dorlange.

Sa, den stakkels Augusta maae vi ikke glemme!
(Fader): Gusta! Gusta!

Tiende og sidste Scene.

Augusta. De Forrige.

Augusta.

Kiereste Fader! —

Dorlange.

Jeg giver Dig Blincharde til Mand; samtyk-
ker Du?

Augusta.

Jeg har hørt Alt! her er mit Svar.

(Hun rækker Soncrennes Haanden).

Dorlange.

Det er tydeligt nok, det!

Soncrennes.

Min Augusta!

Mad Dorlange

(gaaer imellem Soncrennes og Augusta):

Et Dieblig, om jeg tør bede! Siig mig engang:
er det de Herres Frimureres Skik, at ægte Døtrene
uden Mødrenes Samtykke? —

Dorlange.

Kan Du rigtig nægte ham Dit?

Mad. Dorlange.

Nei, jeg giver Soncrennes det, paa det Vilkaar,
at han lover mig og sin Brud aldrig mere at spille.
Efter hvad jeg nylig har seet, begynder jeg at troe, at
S Frimurere ere retskafne Folk, og det er mig alt nok.

Dorlange.

Blincharde! tør Du love at forsvare Spilledievelen?

Soncrennes.

For evigt!

Dorlange (trækker ham Haanden):

Et Ord?

Soncrennes (ligesledes):

En Mand!

Dorlange.

Giv Du ham nu kun Din Datter, Moer? Jeg svarer for ham!

Mad. Dorlange.

Og jeg samtykker af Hiertensgrund!

Dorval.

Som Ben, der deler Deres Glæde, har jeg en Bøn til Dem.

Dorlange.

Og den er?

Dorval.

Lad mig blive Medlem af Deres Broderskab!

Dorlange.

Top! jeg foreslæer Dem, og De skal forege de brave Folks Antal, hvoraf det bestaaer. Men, bliv hos os, thi De faaer endnu en Contract at skrive.

Dorval.

Med Glæde!

Dorlange.

Sa, Glæden skal være vor Gæst! Hændelsen har været mig gunstig og jeg er fornøiet med mig selv: to gienforenede Ægtefolk, et lykkeligt Brudepar, en Skielm straffet og Taknemmeligheds Gield betalt: hvor denne Dag er velanvendt! — Kone! Nu tilgiver Du mig jo dog, at jeg er Frimurer, og vil ikke mere skændes? Du seer, at vi elske Dyden; at gavne sin Næste er en velanvendt Capital? og mellem os er den Fornemste den, som skaber fleest Lykkelige.

Dækket falder.

